

מ"ת 38661/05/20 - מדינת ישראל נגד אבי כחלון, יעקב אלמו, שמואל כחלון, עוז אליהו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 38661-05-20 מדינת ישראל נ' כחלון(עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק
המבקשת:
נגד

המשיבים:
1. אבי כחלון
2. יעקב אלמו
3. שמואל כחלון
4. עוז אליהו

החלטה בעניין המשיבים 1, 2 ו-4

לפני בקשה להארכת מעצרם של המשיבים 1, 2 ו-4 עד לתום ההליכים המשפטיים וזאת בזיקה לכתב אישום שהוגש כנגדם המייחס להם סחיטתו באיומים ופציעתו של אדם אשר לווה כספים מהמשיב 1 ומאביו, המשיב 3. למשיב

עמוד 1

1 מיוחסת עבירה נוספת, קודמת בזמן, של סחיטת אותו אדם באיומים.

רקע, השתלשלות ההליכים ותמצית טענות הצדדים

כתב האישום

1. בכתב האישום מפורטים שלושה אישומים, כנגד ארבעה מעורבים: המשיבים שלעיל ושמואל כחלון, המשיב 3, אביו של המשיב 1. בעניינו של המשיב 3 ניתנה החלטה קודמת ביום 8.6.2020, במסגרת נדרשתי לקיומן של ראיות לכאורה למיוחס למשיב זה; יש לקרוא יחד עם החלטתי זו, והיא מהווה חלק בלתי-נפרד ממנה (להלן: "ההחלטה הקודמת").

2. **על-פי חלקו הכללי של כתב האישום**, בין המשיבים 1, 3 ו-4 היכרות קודמת. נטען, כי במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, נטל י.א (להלן: "המתלון") הלוואה בסך חצי מיליון מהמשיב ומבנו תמורת ריבית של שני אחוזים בכל חודש. עד לחודש אוקטובר 2019 שילם המתלון ריבית בסך של 400,000 ₪, אך לאחר מכן נקלע לקשיים כלכליים, ופסק מלשלם לשניים.

3. **על-פי עובדות האישום הראשון**, הואשמו המשיבים 1 ו-3 בסחיטת המתלון, על רקע אי-תשלום חובו, כמפורט בחלקו הכללי של כתב האישום. נטען, כי המשיב 3 שלח למתלון מסרים מאיימים, וביום 29.1.2020, לאחר שאלה לא הובילו להסדרת החוב, הגיע אדם שזהותו אינו ידועה למאשימה לבית המתלון. אותו אדם מסר לאשת המתלון טלפון, באמצעותו ניהלה שיחה עם אדם שהזדהה כמשיב 1, ודרש ממנה כי תמסור למתלון שיתקשר אליו: "דחוף דחוף". לאחר מכן שוחחו המתלון והמשיב 1 מספר פעמים, ובהמשך, הגיע המתלון לביתו של המשיב 1. בשיחה שהתנהלה ביניהם, לאחר שהמתלון טען כי מצבו הכלכלי קשה והוא אינו מסוגל לעמוד בתשלומים, השליך המשיב 1 לעבר המתלון את המסמכים שהציג לו, אמר לו כי: "סיפורי הסבתא" אינם מעניינים אותו ועוד ציין: "זה לא מעניין אותי מאיפה תביא כסף, אתה רואה את הדלת הזאת, אתה נכנסת לפה השלום ואתה תצא מפה בשלום, אבל מיום ראשון זה כבר יהיה סיפור אחר ותהיה בעיה".

בגין אישום זה הואשמו המשיבים 1 ו-3 בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 (רישא) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

4. **על-פי עובדות האישום השני**, שאינו מיוחס למשיב 3, ביום 13.3.2020, נדקר המתלון, שהיה בדרכו לבית הכנסת, מלווה בבנו. נטען, כי המשיבים 2 ו-4 נכנסו לרחבה שאל מול בית המתלון, נושאים חפץ חד, הלכו בעקבות המתלון ובנו, כאשר המשיב 1 ממתין בקרבת מקום, ברכב יונדאי בעל לוחית זיהוי 41-937-11 (להלן: "הרכב"); "רכב היונדאי". נטען, כי לאחר שהמשיב 2 דקר את המתלון שתי דקירות בעכוז הימני, וצעק לעברו, פעמיים: "איפה הכסף", נכנסו המשיבים 2 ו-4 לרכב בו המתין המשיב 1 ונמלטו מהמקום.

בגין אישום זה הואשמו המשיבים בעבירה של סחיטה בכוח בצוותא, עבירה לפי סעיף 427 רישא לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק ופציעה בנסיבות מחמירות בצוותא, עבירה לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) ו-(2) לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק.

5. **האישום השלישי** מיוחס למשיב 3 בלבד, ונוגע לאיומים שהפנה לשוטרים ביום מעצרו; אין צורך להידרש לו במסגרת החלטתי זו.

הליכי המעצר

6. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיבים עד תום ההליכים. מעצרו הוארך עד החלטה אחרת, והדיון נדחה לשם עיון באי כוחם בחומרי החקירה.

עניינו של המשיב 3

עמוד 2

7. באי כוחו של המשיב 3 ביקשו להקדים הדיון בעניינו מיתר המעורבים, ונעתרתי לבקשה זו. בנוגע למשיב זה, נקבעה תשתית ראייתית לכאורית בכל הנוגע לתשתית העובדתית שביסוד האישומים בהם הואשם משיב זה, אף כי נמצא קושי בעל-משקל בכך שיוחסה לו עבירת הכשלת השוטר הקשורה לאישום השלישי, להבדיל מעבירת האיומים.

8. בהחלטתי מיום 11.6.2020 הוריתי על שחרורו של המשיב 3 בתנאים מגבילים, הכוללים השמתו במעצר-בית, מרוחק מעיר-מגוריו, ערבויות כספיות, פיקוח על הלכותיו ושיחותיו, הרחקתו מביתו ואיסור על כל עיסוק הקשור לכספים ולהלוואות. במקביל - נשלח המשיב 3 לשירות המבחן, לשם עריכת תסקיר בעניינו.

9. שני הצדדים לא השלימו עם החלטה זו: המדינה הגישה ערר על עצם החלטת השחרור; המשיב 3 - על תנאיה. לאחר דיון שהתקיים במאוחד בעררי הצדדים, הסכימו באי כוח המשיבים להמלצת בית המשפט המחוזי למחיקת העררים, כך שהחלטתי, על כל היבטיה, נותרה על כנה. עניינו של משיב זה קבוע להמשך בחודש יולי ש"ז, לאחר שתתקבל עמדת שירות המבחן.

טענות הצדדים

10. ביום 8.6.2020 נערך דיון ממושך, במסגרתו טענו הצדדים בהרחבה, איש איש לשיטתו, בנוגע לתשתית הראייתית הקיימת כנגד המשיבים.

טענות המבקשת

11. אשר לאישום הראשון, המיוחס למשיב 1 (ולמשיב 3), הפנה בא כוחה של המבקשת לגרסאות המתלונן, אשתו וגיסו, כמו גם לשיחות טלפון שנערכו בין המתלונן למשיבים 1 ו-3 ולמחקרי התקשורת שנערכו למכשירי הטלפון של המעורבים, מהם ניתן ללמוד על קשר טלפוני, ביום המפגש, 29.1.2020, בבית המשיב 1.

12. אשר לאישום השני, לטענתו, מבוססת התשתית הראייתית על מאפיינים ייחודיים של הרכב שתועד בתצלומי מצלמות אבטחה בזירת האירוע. רכב זה נראה יוצא ממקום מגוריו של המשיב 1, בעיר חולון, נהוג על-ידו, כאשר המשיב 2 יושב לצידו והמשיב 4 - במושב האחורי, וזאת כ-40 דקות עובר לפציעת המתלונן. עוד ציין, כי הדוקר ורעהו עטו פרטי לבוש שנראו על משיבים 2 ו-4 עם עזיבתם את בית המשיב 1, ברכב, וכן בשלב מאוחר יותר של אותו היום, עם הגעתם של השניים יחדיו, כשעה לאחר דקירת המתלונן, למלונית בתל-אביב.

13. נטען בנוסף, כי נוכח פציעתו של המתלונן, והיות ומדובר באירוע טראומטי, לו ולבנו, שנכח בזירה, אין לתת משקל רב לאי-זיהוי של המשיב 2 במסדר זיהוי על ידי המתלונן, ולתיאוריהם את הרכב, הדוקר וחברו, שאינם הולמים את חזותם של המשיבים 2 ו-4, או את סוג הרכב וצבעו.

14. בא כוח המבקשת הפנה לראיות המצביעות על הקשר בין המעורבים, ובין ביתר, לעובדת פנייתו של המשיב 2 למשיב 4 בחודש אפריל ש"ז, כאשר נעצר בגין עבירה אחרת, חובו של המשיב 4 למשיב 3, ועובדת היותו "עושה דברו" של המשיב 1.

15. בנוסף, נטען, כי שתיקת המשיבים בחקירתם מחזקת את משקל הראיות הקיימות כנגדם.

טענות באי כוח המשיבים

16. נטען, כי לא ניתן לקשור בין העולה מתיעוד אירוע הדקירה לבין הרכב או למי מהמשיבים. זאת, גם נוכח סתירות רבות שעלו בגרסאות המתלונן ובנו בנוגע למאפייני הרכב והמעורבים בדקירה.

17. באי כוח המשיבים הדגישו כי המתלונן היה חב כספים לאנשים אחרים, ששמות שניים מהם, ע.צ ו-ק.א, עלו מחומר החקירה כמי שפעלו כנגד המתלונן באלמות. נטען עוד, כי ממחקרי התקשורת שבתיק, לא ניתן לשלול כי נכחו עמוד 3

בזירת אירוע הדקירה בשעה הרלבנטית. ככלל, טענו באי כוח המשיבים לכך שלמתלון אינטרס של ממש במעצרו של המשיב 1, שכן כך לא יאלץ להמשיך ולשלם את חובו (אף כי מדובר בהלוואה שתנאיה טובים ו-"בריבית נמוכה ביותר").

18. בא כוחו של המשיב 1, לאחר טיעון ממושך, הסכים כי מרשו נראה יוצא מביתו, ברכב, ומסר, את שלא נמסר במהלך החקירה המשטרתית: גרסה פוזיטיבית בנוגע למעשיו של זה ביום האירוע (ראו עמ' 28, ש' 27-33 לפרוטוקול הדיון):

"אני מסכים שהמשיב 1 נראה נוהג ברכב בעת יציאתו מהחניון והרכב נוסע... 4 דק' לאחר מכן המשיב יורד מהרכב בסמוך לכתובת ארבע ארצות, חולון, שם הוא מפקח כבר תקופה ארוכה על בנייה שנעשית באותו בניין. המשיב לא אמר זאת בחקירה. הוא מסביר למה שתק. בשעה 16:52 לערך הוא יוצא מהרכב. בשעה 16:53 נצפה הרכב ברחוב משה דיין. בשלב זה המשיב כבר אינו ברכב. זהו המקום האחרון בו נקלטה לוחית הזיהוי של הרכב במצלמות האבטחה".

19. בא כוחו של המשיב 2 חזר, ככלל, על עמדת סנגורו של המשיב 1. נטען, כי המשיב 2 הופלל רק בשל השתייכותו לעדה האתיופית, ובשל "גזענות". לכן גם בחר משיב זה לשמור על זכות השתיקה במהלך חקירותיו. עוד הודגש עניין זיהוי של אחר במסדר זיהוי תמונות, אף כי לא בביטחון מלא, ונטען, כי עצם אי-הצבעת המתלון על תמונת מרשו, מלמדת על קושי לקשרו לאירוע. עוד טען, כי אין ראיות המצביעות על הגעת המשיבים 2 ו-4 למלונית בתל אביב, לאחר האירוע. אעיר, כי משיב 2 סירב להשתתף בדיון, ולאחר שעמד על סירובו זו, הושב למקום מעצרו.

20. בא כוחו של המשיב 4 חזר על דברי באי כוח המשיבים הנוספים, והוסיף, כי מעבר לתיעוד שאינו מסבך את מרשו, וגרסאות המתלון ובנו, במסגרתן ניתנו תיאורים שאינם הולמים כלל את חזות המשיב 4, קיים קושי משפטי לייחס לו את עבירת הפציעה, וזאת נוכח הלכת בית המשפט העליון בע"פ 2921/18 **מדינת ישראל נ' בצלאל** (27.10.2019) (להלן: "עניין בצלאל").

דין והכרעה

21. כפי שנקבע: "המבחן המשפטי לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית, הוא, כידוע, במענה לשאלה האם בכוחו של חומר הראיות הגולמי לבסס סיכוי סביר להרשעה אף לאחר שיעבור את כור ההיתוך של ההליך הפלילי" (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133, 144-145 (1996)).

ראיות לכאורה - האישום הראשון

22. מצאתי קיומן של ראיות לכאורה לכל המיוחס למשיב 1 במסגרת האישום הראשון, וזאת על יסוד דברי המתלון והחוזקים לגרסתו.

23. **חלקו הכללי של כתב האישום** לא היה שנוי במחלוקת של ממש, וממילא, נדרשתי לו בהחלטת בעניין המשיב 3 (ראו שם, סעיפים 15-18; סקירת גרסת המתלון).

24. **חלקו הראשון של האישום הראשון נוגע למעשי המשיב 3**. אשר לכך, בתמצית בלבד ייאמר, כי נקבעה תשתית ראייתית מלאה, ללא כל קושי, לכך שפניות המשיב 1 למתלון הן בגדר איומים שנועדו להניע את המתלון להמשיך ולשלם את חובו.

25. **חלקו השני של האישום הראשון מיוחס למשיב 1**. נטען, כי הגיע אדם מטעמו לבית המתלון, דרש ממנו, באמצעות אשתו, להתקשר בדחיפות אליו, ולאחר תיאום, נערך מפגש בבית המשיב 1, שם התנהל שיח בינו לבין המתלון. המשיב 1 לא נעתר לבקשות המתלון להקל עימו, השליך לעברו מסמכים שהציג בתמיכה לטענותיו בנוגע לקשיים כלכליים, ואמר לו, כי גם אם כעת "יצא בשלום... מיום ראשון זה כבר יהיה סיפור אחר ותהיה בעיה".

26. התשתית העובדתית נסמכת על גרסת המתלון ואשתו, וכן עדות ש.ק, עובדת המתלון בתקופה הרלבנטית.

גרסת המתלון

27. את גרסת המתלון פרטתי בהרחבה בהחלטתי הקודמת בעניין המשיב 3, ועל-כן אדרש לה כעת בקצרה, תוך התמקדות בחלקים הרלבנטיים לעניין המשיב 1.

28. המתלון פנה למשטרה ביום 16.2.2020, כשבוע לאחר האירועים המתוארים בחלקו השני של האישום הראשון. לדבריו, לאחר שיצא מדירת המשיב 1, "לא ידעתי מה לעשות כי כסף אין לי וחייתי להתפתחות הבאה. שבוע שלם לא שמעתי מהם עד היום". המתלון הוסיף וסיפר, כי אשתו התקשרה אליו בערב, מסרה כי היו חבורה של בחורים בלובי הבניין שרצו לעלות לדירתו ו-"הבנתי שזה מסוכן ורציני והחלטתי לפנות למשטרה".

29. בהודעתו השנייה, מיום 27.2.2020, פירט המתלון אודות שספרה לו אשתו בנוגע להגעת הבחור לביתם, ציין כי האדם שהזדהה כאבי כחלון דיבר איתה "יפה ומנומס", ודרש "דחוף דחוף, דחוף" כי יתקשר אליו. לדבריו, אשתו, שלא ידעה על הסתבכותו "הייתה מאוד מבוהלת".

30. **בשיחות שנערכה לאחר מכן, והוקלטו על ידי המתלון**, אמר זה האחרון למשיב 1 כי יש לו בעיה רצינית, ונתבקש להסביר דברים אלה, פנים אל פנים, בבית המשיב 1. אעיר, כפי שצינתי בהחלטתי הקודמת, המתלון מסר כי המשיבים 1 ו-3, כמו גם נועם כחלון משתדלים להישמע אדיבים בשיחות, כי "הם פוחדים מהקלטות" (שם, פסקה 26), ועל רקע אמירה זו יש להתייחס לטענת ב"כ המשיב 1, לפיה נשמע המשיב 1 משוחח עם המתלון בצורה נינוחה.

31. לדברי המתלון, עת הגיע לבית המשיב 1: "הטונים השתנו זה כבר לא היה הטון המנומס של הטלפון. מה קורה, איפה נעלמת 3 חודשים". המתלון מסר כי ניסה להציג למשיב 1 את מסמכי הליך פשיטת הרגל וכן מסמכים המעידים על חתימתו בלשכת האבטלה, והסביר לו כי מצבו הכלכלי בכי רע וכי פרנסת המשפחה היא ממשכורת אשתו, ואז: "הפנים שלו השתנו לרעה. הוא זרק את הניירות לכיוון שלי ואמר לי הסיפורי סבתא האלה לא מעניינים אותי. זה לא מעניין אותי מאיפה תביא כסף. הוא אמר לי אתה רואה את הדלת הזאת והצביע על הדלת של הבית שלי. אמר לי אתה נכנסת לפה בשלום ואתה תצא מפה בשלום, אבל... ביום ראשון הקרוב את מביא או 30,000 שקל עבודה (הכוונה לריבית, ש.ב) או חמש מאות אלף (סכום החוב המקורי, ש.ב) ואם לא המצב ישתנה...".

32. כשנשאל המתלון לכוונת המשיב 1, אמר: "הוא לא רצה לאיים כנראה בפירוש אבל זה נשמע ככה". עוד סיפר, כי במהלך השיחה, לאחר שאמר למשיב 1 כי כבר שילם סך 400,000 ₪ אמר לו זה: "מה זה משנה כמה שילמת גם אם תשלם 30 שנה אתה חייב 500,000". עוד הוסיף, כי כשהבין כי המשיב 1 השתחרר מהכלא, "זה הרגע המדויק" בו החל להרגיש מאוים, שכן המשיב 3 הוא רק "חצי מאיים". המתלון תיאר את חששותיו וציין, כי הנחה את בני משפחתו, כי יישמרו ויזהרו.

33. ביום 13.3.2020 נדקר המתלון, ועל כך מפרטות עובדות האישום השני.

34. **אשתו של המתלון, ת'**, אישרה את גרסתו בנוגע להגעת אדם לביתו, ומספר טלפון אליו יש לחזור "דחוף", מסרה על פעם נוספת במסגרתה הגיעו אנשים שמסרו כי הם "כחלון", וציננה כי השומרת מסרה לה "שזה לא היה פשוט עם אותם אנשים" (ראו הודעתה המסומנת 26א).

35. אעיר, כי **ט.ק, שהגדירה עצמה כפקידת לובי** בבניין בו מתגוררים המתלון ומשפחתו, נחקרה פעמיים, מסרה כי לא שהתה בבניין מגורי המתלון החל מסוף דצמבר 2019, ועד אמצע פברואר 2020, וכי לא זכור לה אירוע, בו ניגשו אליה וחיפשו דייר, ובסוף הודעתה, בתגובה לשאלה האם איימו עליה, טענה כי היא אינה מפחדת ומספרת דברים כהווייתם (ראו הודעותיה, מסומנות 19א ו-25א).

36. **ש.ק. שעבדה כפקידה ומנהלת משרד בעסק המתלונן**, נחקרה לאחר אירוע הדקירה. ש.ק. אישרה, ככלל את גרסתו של המתלונן (ראו, הודעתה המסומנת 38א). מדבריה, עולה כי המתלונן שקע בחובות לשוק האפור, מזה מספר שנים, אל מול "משפחת כחלון". ש.ק. אישרה כי לרוב היא זו שמסרה את סכומי החוב למשיב 3 ולאחר, אדם צעיר, אך זה לא דיבר איתה, אלא המשיב 3 בלבד (שם, ש' 79-85), כאשר עם המשיב 1 שוחחה טלפונית (שם, ש' 120). ש.ק. ציינה, כי, לעיתים, המתלונן היה מבקש ממנה "לדבר איתם" כי מולה היו "יותר רכים" (שם, ש' 59-62). לדבריה, "הם היו חסרי סבלנות... הם היו מדברים בלחץ. שמואל (המשיב 3) היה מתעצבן. אף פעם לא היו איומים על החיים אבל היו משפטים כמו זה לא ככה הוא משחק באש גם ככה אנחנו יותר מדי סבלניים איתו... משפטים מהסוג הזה. אחרי שפיטרו אותי... (המתלונן, ש.ב.) ביקש שאחסום אותם שיפסיקו להתקשר אלי" (שם, ש' 101-103). עוד מסרה, כי המתלונן שיתף אותה בכך שהוא מפחד לצאת מהבית וללכת ברחוב לבדו (שם, ש' 115-116) ובסוף הודעתה ביקשה להוסיף, כי המתלונן ומשפחתו מפחדים מאוד, "על החיים שלהם" (שם, ש' 138-140).

37. יש לציין, כי בין **המסמכים שנתפסו בבית המשיב 1**, נמצא גם פנקס, שעל עמוד בו נכתב "ביכורים", שם עסק המתלונן שנקלע לקשיים בתקופה הרלבנטית, כתובת המתלונן, מס' הטלפון שלו ומס' הזיהוי שלו. בחיפוש נתפסו בנוסף "מסמכים ובהם שמות רבים ולצידם מספרים וכן כל מיני דפי חישובים של כספים" (ראו מסמך מסומן 94ד).

38. להשלמת התמונה יאמר, כי גרסת המשיב 1 לא נמסרה, ולא ניתן הסבר לטענות המתלונן. בקשתו לעימות עם המתלונן, באותו העיתוי בו נשמעה בקשה זו מפיו של אביו, נדמית כניסיון למזער מהשלכות אי-מתן ההסבר, המחזק משקל הראיות כנגדו (ראו ע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מדינת ישראל**, פסקה 29, (1.7.2014)), ולא מצאתי כי יש בה על מנת להפחית מהמשקל שיש לתת, לעת הזו, להעדר מענה מטעמו למיוחס לו (ראו גם סעיפים 38, 52-53 להחלטתי הקודמת).

39. מעדויות המתלונן ו-ש.ק. עולה כי לאורך תקופה פעל המשיב 3 לגביית הכספים. מדברי ש.ק. ניתן אף ללמוד כי עוד טרם שחרורו של המשיב 1 ממאסר ממושך בינואר ש"ז, נוהלו עמו שיחות טלפוניות בנוגע לחוב המתלונן.

40. איומים, בדרך כלשהי, לרבות בהתנהגות, המופנים לאדם, על מנת להניעו לעשות מעשה כלשהו, הם בגדר עבירת הסחיטה באיומים, כלשונה בסעיף 428 רישה לחוק. כפי שצוין בהחלטתי הקודמת, איום אינו חייב להיות מפורש, ועל כן התנהגות מכל סוג שנועדה לטעת אימה ופחד יכולה לעלות כדי איום, הכול בהתאם להקשר הכולל של הדברים (ע"פ 5498/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.4.2011)). המבחנים השונים שנקבעו בעניין **זקן** (ע"פ 6368/09 **זקן נ' מדינת ישראל** (24.6.2009)). מתקיימים בענייננו וראו גם האמור בהחלטתי הקודמת בנוגע להחלת הלכת הצפיות על עבירת האיומים. המבחן לבחינת עבירת האיומים הוא אובייקטיבי, ועם זאת, המתלונן העיד על חששו מפני המשיב 1, שאף הובילו להתלונן במשטרה עוד טרם פציעתו (ראו סעיפים 15, 40, 44, 47-48 ו-50 להחלטתי זו).

41. התנהלותו של המשיב 1 אל מול המתלונן עולה, בבירור, כדי איומים. הגעת אדם לביתו, ללא הזמנה, פנייה לבת זוגו, תוך מסירת מכשיר לידיה, ויחסו למתלונן, במהלך המפגש, לרבות השלכת הנייר שהוגשה לו, מהווים, כשלעצמם, איום בדרך של התנהגות. לכך יש להוסיף את אמירת המשיב 1 למתלונן, בעת המפגש ביניהם, ולפיה ביום א' הדברים ישתנו, גם אם כעת יוכל המתלונן "לצאת בשלום". עצם העלאת אפשרות המתלונן להגיע לבית המשיב ולצאת ממנו, כעת, בשלום, תוך ציון כי בעתיד יהא מצב הדברים אחר, עולה כדי איומים ברורים, על דרך ההשוואה בין ההווה והעתיד לבוא, ולו בבחינת "די לחכימא ברמיזא". לא למיותר להזכיר, כי חששו של המתלונן נבע גם ממוניטין המשיב 1 ואחיו, נעם (ראו החלטתי הקודמת, פסקה 18). העילה לאיומים ברורה גם כן - רצון להניע את המשיב להמשיך ולשלם חובו למשיבים 1 ו-3, ומשכך, הובהר, במידה הנדרשת לצורך ההליך שלפני, גם סיפה סעיף 428 לחוק.

סיכום עד כאן:

42. מכל האמור לעיל, מתגבשת המסקנה בדבר קביעת תשתית ראייתית לכאורית לעבירת הסחיטה באיומים בה הואשם המשיב 1 במסגרת האישום הראשון.

ראיות לכאורה - האישום השני

43. מצאתי קיומן של ראיות לכאורה, לכל המיוחס למשיבים 1,2 ו-4, גם בנוגע לאישום השני, במסגרתו יוחסו לשלושה עבירות פציעה וסחיטה בכוח, בצוותא, בקשר לאירוע דקירת המתלון.

44. בניגוד לאישום הראשון המושתת על ראיות ישירות הקושרות את המשיב 1 לעבירת הסחיטה באיומים, אין מחלוקת כי התשתית הראייתית הנטענת כנגד המשיבים 1,2 ו-4, להם מיוחס האישום השני, היא נסיבתית.

45. כפי שנפסק, אין כל מניעה לקבוע תשתית ראייתית לכאורית, גם כאשר הראיות עליהן מסתמכת המאשימה הן נסיבתיות ואין קושרות ישירות את המשיב למיוחס לו, ככל שהן בעלות עוצמה כזו המובילה למסקנה לכאורית ברורה בדבר קיומו של סיכוי סביר להרשעה, חלף קיומו של הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי (בש"פ 8311/13 **אברמוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 21 (19.12.2013)).

46. על-פי הפסיקה הנוהגת, המודל הרצוי לבחינת דיוטות של ראיות נסיבתיות הוא המבחן התלת-שלבי. לפיו, בשלב הראשון יש לבחון את מהימנות הראייה הנסיבתית כדי לקבוע אם ניתן להתבסס עליה ולהשית עליה ממצא עובדתי; בשלב השני יש לבחון האם התמונה הכוללת העולה מצבר הראיות הנסיבתיות די בה כדי להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה; בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר סביר חלופי לצבר הראיות הנסיבתיות (ע"פ 9372/03 פון ויזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, 753-754 (2004)). בשנים האחרונות הוצע מודל אחר, דו שלבי, לפיו יש ליתן משקל לתשובה לשאלה האם התרחיש המרשיע את הנאשם הוא התרחיש היחידי האפשרי, מבלי להתמקד בגרסתו או בהעדרה של גרסה כאמור (ע"פ 6392/13 **מדינת ישראל נ' קריאף** (21.1.2015)). מבחן זה נותר "כצריך עיון" (ראו: ע"פ 8328/17 **ג'בר נ' מדינת ישראל** (28.7.2019); ע"פ 210/19 **זהר נ' מדינת ישראל** (17.02.2020)).

47. עיינתי בחומרי החקירה וצפיתי, מספר פעמים, בסרטון המאגד את מקטעי תיעוד מצלמות האבטחה מיום 13.3.2020, באתרים השונים הרלבנטיים: בתי המשיב 1 ו-3, המלונית וזירת הדקירה (להלן: "הסרטון"). לאחר עיון כאמור, המסקנה המתגבשת היא כי עלה בידי המבקשת להצביע על קיומה של תשתית ראייתית לכאורית, נסיבתית אמנם, למיוחס לכל המשיבים, המצביעה על מעורבותם באירוע הדקירה וכי קיים סיכוי סביר, ממשי, כי עיבודה בתיק העיקרי, יביא להרשעת המשיבים מעבר לכל ספק סביר.

נתוני רקע

48. ראשית, וטרם סקירת הראיות, נפרט את הנתונים הבאים העולים מחומר החקירה; המועדים מתייחסים ליום האירוע, 13.3.2020.

א. המשיב 1 מתגורר ברחוב צבי תדמור 2 בחולון. המשיב 3, אביו, מתגורר ברחוב התמר 10 בחולון. המרחק בין בתי המשיבים 1 ו-3, אינו רב, כ-1.6 קילומטרים, ומשך הנסיעה בין שני המקומות הוא דקות בודדות.

ב. המתלון מתגורר ברחוב הנביאים בבת-ים.

ג. משיב 3 שהה בבית המשיב 1 ויצא משם בשעה 15:23.

ד. המשיב 1 יצא מחניון ביתו בשעה 16:48, נוהג ברכב היונדאי, כשמאחוריו המשיב 4, ולצידו יושב אדם כהה עור ורזה (אקדים את המאוחר: מסקנתי היא כי מדובר במשיב 2).

ה. במהלך הדיון אישר המשיב 1, לראשונה, כי שהה ברכב וירד ממנו, בערך, בשעה 16:52, בסמוך למועד בו נצפה הרכב כמפורט בסעיף העוקב.

ו. בשעה 16:53:54 נצפה הרכב, בתיעוד הכולל בבירור את מספרו על גבי לוחית הזיהוי האחורית, בדרך משה דיין בחולון, נוסע לכיוון מערב (ראו מזכר מסומן 69ג). על פי מפה המסומנת 132ד, מדובר במסלול התקדמות לכיוון מקום מגורי המתלון (ראו נקודות 2 ו-4 שעל מפה זו).

ז. בשעה 16:58 נראה "רכב יונדאי כסוף" (לא מצוין האם מדובר ביונדאי 35; מספר הזיהוי לא נראה),

נוסע מכיוון מזרח למערב, בהמשך מסלול ההתקדמות למקום מגורי המתלון (ראו נקודה 3 שעל המפה), מרחק קצר מביתו. על פי מזכר 68ג, הבחין עורכו בסימון צהוב, דומה לזה שנראה על שמש הרכב בחניון, על רכב זה.

ח. בין 17:01-17:22 נצפה רכב יונדאי 351 שצבעו אפור, חולף תשע פעמים במקטע רחוב הנביאים, בסמוך לבית המתלון.

ט. פציעת המתלון מתרחשת ברחוב הנביאים בבת-ים בשעה 17:30.

י. המשיב 1 הגיע לבית המשיב 3 במונית, בשעה 17:57, יוצא משם בלוויית אביו בשעה 18:26, ומגיע עמו, לביתו, בשעה 18:35 ויוצא משם, שוב, עם אביו ובתו הקטנה, בשעה 19:03.

יא. בשעה 18:27, כמעט במקביל ליציאת המשיבים 1 ו-3 מבית האחרון, מגיעים המשיבים 2 ו-4, יחדיו, למלונת בתל-אביב.

49. על רקע נתונים אלה, חלקם מוסכמים (או למצער, אינם שנויים במחלוקת לצורך ההליך שלפני); חלקם נלמדים מתוך חומרי החקירה כפי שיובהר להלן, נפנה ונבחן הדברים כסדרם.

דקירת המתלון ופציעתו

50. אף כי לא כל באי כוח המשיבים אישרו עניין זה באופן פוזיטיבי, קיימות ראיות ברורות לכך כי המתלון אכן נדקר ביום 13.3.2020, בשעה 17:30.

51. בקשר לכך, קיימות הודעותיו של המתלון בנוגע לאירוע הדקירה, הודעות בנו, גרסת עד ראיה, א.א, ומסמכי בית החולים. המתלון מסר כי הרגיש דקירה בישבנו, הסתובב וראה את הדוקר, אותו תיאר כבחור אתיופי, שהחזיק סכין בידו ושאל: "איפה הכסף, איפה הכסף". עוד ציין, כי בחור נוסף שעמד מאחוריו של הדוקר ולאחר מכן נכנסו שניהם לרכב: הדוקר, למושב שעל יד הנהג, החבר - למושב האחורי. גם בנו של המתלון, ט', מסר כי באירוע היו מעורבים שניים: הדוקר, בן העדה האתיופית, וחברו.

52. א.א, עד ראיה לאירוע, המכיר את המתלון מבית הכנסת השכונתי, מסר כי ראה "מרחוק" את התרחשות הדקירה ("ראיתי 3 אנשים אחד מהם כנראה נותן לאחר מהחבורה... דקירה כנראה... לא יודע אם מסכין או ממפתח... חשבתי שזה משחק עד ש(המתלון, ש.ב) צעק מה אתה עושה ואותו בחור רץ וראיתי אותו עולה לרכב"). המתלון מסר לו כי הדוקר אתיופי, ועוד ציין כי המתלון לא היה מופתע מהאירוע (ראו הודעתו המסומנת 23א).

53. המתלון פונה על ידי מד"א לבית החולים וולפסון, במצב "קל" (דוח פעולה מסומן 57ה), ועל-פי סיכום הביקור במחלקה לרפואה דחופה (מסומן 103ד), נקלט בחדר המיון במצב יציב, והשתחרר, עוד באותו היום, לביתו. על גופו נמצאו שני חתכים: אחד בעכוז, השני באזור הירך הטרלי.

54. מדברי המתלון, גרסת בנו, שציין כי הדוקר החזיק "אולר" (ראו הודעתו המסומנת 22א, ש' 13), ובמידה מסוימת, מדברי עד הראיה, ניתן להסיק קיומו של "חפץ חד", עניין המתיישב אף עם טיב הפציעות שהוזכר לעיל (ראו, בהקשר זה, טענות ב"כ המשיב 4, בעמ' 36, ש' 7-12 לפרוטוקול הדיון; ככל שכוונת הסנגור הייתה לכך שלא ניתן לייחס למרשו נשיאת חפץ חד, באשר לא נטען כי הוא שדקר בפועל את המתלון ראו החלק הבא, העוסק בביצועה בצוותא חדא של העבירה).

מבצעים בצוותא - הדוקר, חברו, שנלווה אליו ונהג הרכב

55. ניתן לקבוע תשתית ראייתית, איתנה, לכך שבפציעת המתלון היו מעורבים שלושה: הדוקר, חברו, שנלווה אליו במהלך האירוע, ונהג הרכב בו נמלטו השניים מהזירה, שניות ספורות לאחר פציעת המתלון.

56. המתלונן מתגורר ברחוב הנביאים. בסרטון, ניתן להבחין ברכב, המזוהה על ידי השוטט שערך את דוח 73 כרכב יונדאי 351 שצבעו אפור, נוסע באיטיות ברחוב זה, בין 17:01 ל-17:22, תשע פעמים. ברובן של הפעמים, נוסע הרכב ברחוב הנביאים ורק צדדיו נראים. עם זאת, נראה הרכב גם פונה ימינה, לרחוב סמוך, וכן נצפה, נוסע הרכב לאחור, לעבר חנייה הצמודה לבניין מקביל לבית המתלונן, בצידה השני של המדרכה, ושב ויוצא מהחניה.

57. המסקנה היא כי מדובר באותו רכב ממש, ולא בשני כלי רכב, או יותר, מאותו סוג. מסקנה זו נגזרת לא רק מפרק הזמן הקצר יחסית בו נראה הרכב באותו מתחם צר, ומהעובדה כי חזות הרכב דומה בכל אחת מהפעמים בה חלף על פני בית המתלונן, אלא גם מאופן נסיעתו, איטי מאוד, בכל אותן הפעמים, המצביע על אפשרות של איתור וחיפוש דבר מה. זאת ועוד: כפי שיפורט להלן, במספר נקודות על ציר הזמן ניתן להבחין במדבקות שהודבקו על חלקו האחורי של הרכב, ועל כך, בהרחבה, בהמשך הדברים.

58. שש דקות לאחר שנצפה הרכב בפעם האחרונה (לשלב זה), בשעה 17:28:50 (ככל שלא יאמר אחרת, ההפניות הן לציון זמן האמת בסרטון, ש.ב.) נראים שני אנשים נכנסים יחדיו דרך שער הרחבה המובילה לבית המתלונן, ולאחר מכן הולכים זה לצד זה. אחד מהם, בבירור, הוא כהה עור, גבוה מחברו ורזה מאוד. השני, נמוך ממנו, מבנה גופו מלא יותר, וצבע עורו אינו כהה. ראשיהם של השניים עטויי כובעים ועל כובעים אלה מונח ברדס מעלים.

59. בשעה 17:29:09 נראים המתלונן ובנו חולפים על פני השניים, בדרכם לכיוון שער הולכי הרגל שבסוף הרחבה. בשלב זה, נראה האדם כהה העור, הגבוה והרזה, מפנה, בבירור ובמכוון, מבטו מהם, והוא וחברו מרכינים ראשם. כעשר שניות בלבד לאחר מכן, נראה הצמד חוזר על עקבותיו, ופוסע בכיוון בו צעדו קודם לכן המתלונן ובנו.

60. בשעה 17:29:24 נצפה המתלונן, ומיד לאחר מכן בנו, יוצאים משער הרחבה, פונים שמאלה, ולאחר מכן לא נראים. על-פי גרסת ט', בן המתלונן, אביו נדקר כחמישה עשר מטרים לאחר אותה פניה (הודעתו המסומנת 30א, 33-35).

61. בשעה 17:29:35 נראים אותם שני האנשים שהוזכרו לעיל ממהרים לכיוון השער. הגבוה, פונה במהירות שמאלה, מתחיל לרוץ ולאחר מכן אינו נראה. חברו, מיד לאחריו, תוך כדי פתיחת השער מחווה בידו השמאלית לכיוון שמאל. בשעה 17:29:57 נראה רכב יונדאי אפור, זהה בחזותו לזה שנצפה קודם לכן מפטרל ברחוב הנביאים, נוסע, הפעם - במהירות רבה, מצד שמאל, חולף על השער, וחונה בסמוך אליו, מאחורי משאית לבנה גדולה; לאחר מכן מתקדם הרכב מעט, ועוצר שוב. בשעה 17:30:09 נראית דמות רזה רצה ונכנסת למושב הסמוך למושב הנהג ומיד, עוד טרם נסגרת הדלת לגמרי, מסתלק הרכב מן המקום (ראו הסרטון, 16:17:30).

62. האמור לעיל, בשילוב עם הודעת המתלונן, בנו ועד הראיה, מלמד כי בין יציאת השניים מהשער ועד נסיעת הרכב, התרחש אירוע הדקירה. שיתוף הפעולה בין השלושה: נהג הרכב, והשניים שעקבו אחר המתלונן ובנו, עולה במובהק מתוך מסכת ההתרחשויות המתוארת לעיל.

63. הן המתלונן, הן בנו, התייחסו לשניים שהיו מעורבים באירוע. המתלונן אף ציין כי אותם שניים נכנסו לרכב, טרם עזיבתו את המקום (ראו דוח תשאול, מסומן 82ד, פסקה 2 מלמעלה; הודעתו המסומנת 24א, ש' 38, זאת עוד טרם הוצגו לו סרטוני האבטחה). עוד לדברי המתלונן, האדם השני: "...לא החזיק כלי נשק, לא דיבר איתי אבל הוא סתם עמד מאחוריו כמו איזה גיבוי ככה הבנתי לא יותר מזה" (הודעה מסומנת 24, 80-81).

64. הדקירה בפועל מיוחסת למשיב 2. בא כוחו של המשיב 4, לו יוחסה נוכחות בזירת האירוע עם המשיב 2, טען כי בנסיבות העניין לא ניתן לייחס לאחר שנכח במקום ביצועה של עבירת הפציעה בצוותא, וזאת על-פי הלכת **בצלאל**.

65. אכן, בעניין **בצלאל** ציין כבוד השופט א' שטיין, כי להבדיל מעניין עבירת קשירת הקשר בה הורשע המערער בדיון, הוכחת נוכחותו בזירת האירוע אינה מקימה אחריות לעבירת החבלה, בהינתן ביטול דוקטרינת האחריות הסולידרית בתיקון מס' 39 לחוק. נקבע: "דרושה הוכחה כי הנאשם נטל חלק כלשהו בביצוע העבירה גופה כאחד ממבצעי

העיקריים, כמסייע, כמשדל או כמי שחזק את ידו של אחד המבצעים העיקריים..." , אלא שראיה כאמור לא נמצאה (פסקאות 22 ו-23 לענין **בצלאל**).

66. עניינו אנו שונה מהותית. השותפות בין השניים, כמו גם חלקו של נהג הרכב באירוע, עולה בבירור מהצפייה בסרטון וניכר מאוד כי קדם לה ארגון ממשי, מראש, הכולל תכנון האירוע, איתור המתלונן וחלוקת התפקידים בין השלושה. חברו של הדוקר נלווה לו במעקב אחר המתלוננים, ומעבר לחיזוק ידיו בעצם נוכחותו במקום, ברור גם חלקו בסיום האירוע: הוא מסמן לרכב, וזה מגיע שניות ספורות לאחר מכן, עוצר, ולאחר הגעת הדוקר, בריצה, נמלטים כל השלושה יחדיו את המקום.

67. טענת בא כוחו של המשיב 4, לפיו נפרדו הדוקר (המשיב 2, לפי כתב האישום) וחברו (המשיב 4, לפי כתב האישום): זה פנה שמאלה, זה פנה ימינה, עובר להתרחשות האלימה שאין מחלוקת כי לא תועדה, היא טענה שובת לב, אולי, אך מנותקת מרצף הדברים, לפני ואחרי אירוע הדקירה, וודאי מהדבקם. תיאורנו לעיל את ההגעה המשותפת לרחבה, את החליפה, תוך הרכנת הפנים, על פני המתלונן ובנו, את השיח הקצר ביניהם, שנראה בבירור מיד לאחר שחלפו על פני בנו של המתלונן, שהלך מספר צעדים אחר אביו (ראו הסרטון, 17:29:26) ואת "האחורה פנה" שביצעו השניים, על מנת לשוב וללכת בעקבותיהם של המתלונן ובנו, שניות ספורות לאחר מכן. כמו כן ניכר בבירור כי חברו של הדוקר ממחר אחריו בריצה קלה, לאחר שזה עובר את השער ופונה ימינה, במהירות ולאחר מכן בריצה קלה.

68. הדוקר אכן פונה שמאלה ואז מתרחש האירוע, שלא לעיני המצלמות. אלא שחברו, שנלווה אליו קודם לכן, טרם פנייתו ימינה, מאותת לכיוון שמאל, וטרם חציית הכביש, שומר עוד פרק זמן מסוים, אכן קצר, על קשר עין עם המתרחש בצד ימין, שם התרחש האירוע האלים. משם גם מגיח, כעבור שניות ספורות, רכב זהה לזה שחלף שוב ושוב, במשך כ-20 דקות, ברחוב בו התרחשה הדקירה, ונצפה לאחרונה ברחוב שמונה דקות קודם לכן. לרכב זה, כפי שצוין קודם לכן, נכנסים השניים, תחילה החבר, לאחר מכן - הדוקר, ולאחר מכן, הוא עוזב, במהירות, את המקום.

69. על פי הוראות סעיף 29 לחוק, שותפים לעבירה, הם אלה שפעלו כגוף אחד לשם ביצועה בפועל של תכנית עבריינית שניכר כי הושקעה בה מחשבה מראש, כל אחד על-פי חלקו (ראו גם: ע"פ 954/17 **אבו עראר נ' מדינת ישראל**, פסקאות 31-35 (10.6.2019)). ההנחה עתיקת היום, המבוססת על ניסיון החיים והשכל הישר, לפיה "הילכו שניים יחד בלתי אם נועדו" (עמוס ג 3) יפה גם למקרה דנן, ונדמה כי קיים סיכוי סביר, ואף מעבר לכך, כי שאלה זו תענה בחיוב בהליך העיקרי.

70. אבהיר, כי לשם בחינתה המלאה של סוגיית השותפות, יש להידרש גם לזיהוין של הדמויות המעורבות לקשר ביניהן, ולאופיו, וגם על כך, בהמשך הדברים.

סיכום עד כאן:

71. ניתן לקבוע, לצורך ההליך שלפני, כי רכב מסוג יונדאי 351, בצבע אפור נסע ברחוב הנביאים, הלך ושוב, בסמיכות מקום זמן לאירוע הדקירה. שני אנשים, אחד כהה עור, גבוה ורזה, שני - נמוך ממנו, שמבנה גופו מלא יותר, נטלו חלק באירוע הדקירה. הראשון - הוא שפצע את המתלונן, השני, נלווה לו במעקב אחר המתלונן ובנו, והזעיק את רכב היונדאי שלעיל, כעת בכובעו כרכב המילוט, שאסף את השניים ונסע במהירות מהמקום.

האם המשיבים הם אלה המעורבים באירוע הדקירה?

72. מטבע הדברים, המחלוקת העיקרית שבין הצדדים נוגעת לשאלת שיוכם של המשיבים 2 ו-4 לאירוע הדקירה ושהותו של המשיב 1 ברכב במהלך האירוע. מסקנתי היא כי עלה בידי המבקשת להציב תשתית ראייתית משמעותית הקושרת את המשיבים לאירוע, כל אחד על-פי חלקו הנטען בכתב האישום.

73. טרם הדרשות לאירועי אותו היום, נזכיר, שלושה נתונים בעלי-משקל, שגם על יסודם יש לבחון הראיות בתיק.

חובו של המתלון למשיבים 1 ו-3 ואיומי עבר

74. המתלון הגיש תלונתו למשטרה על איומי המשיבים 1 ו-3 עוד טרם פציעתו וזאת על רקע האירועים המתוארים בחלקו השני של האישום הראשון. כאמור, נקבע קיומה של תשתית ראייתית בנוגע לסחיטתו באיומים על ידי שני משיבים אלה. בגרסתו הראשונה לאחר דקירתו, מסר, בתגובה לשאלה האם הוא מסוכסך עם מישהו, כי הוא חב כספים למשפחת קחלון (כך, במקור, ש.ב) וציין כי הדוקר אמר לו, במהלך האירוע, תוך כדי שהוא מחזיק בסכין: "איפה הכסף", "איפה הכסף".

75. המתלון ובני משפחתו מסרו, כי בתקופה שקדמה לדקירתו הגיעו אנשים לביתו, מספר פעמים, חיפשו אותו ודרשו להגיע אליו, והכל בשמה של משפחת קחלון. גיסו של המתלון, ה.ב, מסר כי כחודש וחצי לפני גביית הודעתו, שנגבתה ביום 22.3.2020, בעת ששהה בבנין בו מתגורר המתלון, פנו אליו אנשים ומסרו כי הם: "מהכחלונים", מחפשים את המתלון, ואף ציינו כי: "זה הולך לכיוונים לא טובים" (שם, ש' 11-13). כפי שהוזכר לעיל, גם אשת המתלון מסרה על שני מקרים נוספים (מעבר לאירוע המתואר בחלקו השני של האישום הראשון) בהם הגיעו לבנין מגוריהם אנשים שדרשו להפגש עם המתלון והזדהו מטעמים של "כחלון" (ראו ש' 32-34 וש' 39-43 להודעתה המסומנת 26א).

קיומו של קשר בין המעורבים השונים

76. מחומר החקירה עולה קשר בין המשיבים 1 ו-2; בין המשיב 4 למשיבים 1 ו-3 ובין המשיבים 2-4 (יום לאחר האירוע).

77. בתיק החקירה קיימת הודעתו של המשיב 2, שנגבתה במסגרת חקירה משטרתית בחודש אפריל ש"ז, לאחר אירוע הדקירה, בה יוחסה לו תקיפת בת זוגו. מההודעה עולה כי המשיב 2 שוחח עם "עו"ד אבי כחלון" וציין מספר טלפון הנקשר למשיב 1. למשיב 1 אין השכלה משפטית והוא לא הוסמך כעורך דין. חקירת המשיב 2 החלה ביום 15.4.2020, בשעה 02:59. ואכן, ביום זה, מספר דקות לפני כן, עולה מעמדת האזנת הסתר שהוצבה על המשיב 1 קיומה של שיחה בינו לבין המשיב 2, דקות ספורות לפני תחילת חקירתו. בשיחה זו מבקש המשיב 2 מהמשיב 1: "לעשות מה שהוא יכול", ולהתקשר "ליוכי" (שמה של בת הזוג שנטען כי הותקפה הוא יוכבד), ונענה על ידו, כי: "יבדוק הכל".

78. בנוסף, במכשיר טלפון שנתפס בבית המשיב 1 נמצאה הודעה "עם איש קשר... יובל אלמו", בה נכתב כי נעם כחלון (בנו של המשיב 3, אחיו של המשיב 1, ששמו הוזכר בנוגע לאירועי האישום הראשון; ראו החלטת הקודמת) מבקש ממנו לומר לאחיו יעקב (שמו הפרטי של המשיב 2, ש.ב) כי הוא צריך אותו; בדיקה העלתה כי אכן למשיב 2 אח ששמו יובל.

79. שמו של המשיב 4 מופיע במכשיר טלפון שנתפס אצל המשיב 1, לצד מספר טלפון 050-4001234 (אותו מספר המופיע בהודעותיו במשטרה).

80. מעבר לכך, ממסמכי התיק ניתן להסיק כי בין המשיבים 1, 3 ו-4 קשרי עבודה הנוגעים לפעילותם בשוק ההלוואות (הבלתי ממוסד).

81. על פי שיחה מספר 247 שנקלטו בעמדת האזנת הסתר שהוצבה על המשיב 1, עולה כי המשיב 4 משוחח עימו, ושואל אותו האם הוא עם "אבא". בשיחה אחרת, שמספרה 57, המנוהלת בין המשיב 1 ו-3, ציין המשיב 1 כי הוא חושב ש-"מרדרים" אותו, וציין כי עוז, שמו הפרטי של המשיב 4, היה איתו. ומשיחה נוספת, שמספרה 48, עולה כי השניים מסכמים כי יגידו ל-"עוז" לדבר עם "ט.ב.נ", ש-"אלף האחרון היה לו היום".

82. אינדיקציה נוספת לקשר שבין משיב 4 לקו ההלוואות השייך למשיבים 1 ו-3 עולה ממזכר המסומן 68ד, ולפיו הוזכר במסרונים שהועברו למשיב 1 על ידי אדם אחר, נאור אסרף שמו, "הידוע כאיש של כחלון". מסרונים אלה, על

פניו, נוגעים להחזרת חובות ובאחד מהם, שנשלח מאדם בשם ק.ב, נכתב: "שלחתי לעוז הודעה אחי ליום שני לא קיבלתי כסף מהעבודה מחכה לתשובה תודה רבה". ממסמך שנתפס בבית המשיב 3, וצורף להודעתו מיום 11.5.2020, מופיע שמו של המשיב 4 (כמו גם השמות נאור, ראה לעיל, ואבי - שמו הפרטי של המשיב 1) באופן ממנו הניתן להסיק (ודאי בהעדר הסבר מטעמו לכך) כי הוא האחראי לגביית 500 ₪ מ"יוסי הספר".

83. המשיב 3 נשאל, ולא הכחיש, כי המשיב 4 חב לו 3,000 ₪ ("אתה רואה את זה מה אתה שואל" - ראו הודעת המשיב 3 מסומנת ג' 5). שמו המלא של המשיב 4 אכן מופיע במסמך שנתפס בבית המשיב 3 כשלצדו הספרה 3.

84. המשיב 4 נצפה, יומיים לאחר האירוע, מכניס מצרכים לבית המשיב 1 (דוח מסומן 71ג, עמ' 1), יחד עם אדם בשם אביעד בן פורת. זה האחרון, לא למיותר לציין, נכח במלונית עת הגיעו לשם המשיבים 2 ו-4, כשעה לאחר אירוע הדקירה, נושאים תיקים, ובחדר בו שהה, שמספרו 51, החליפו בגדיהם.

85. במהלך החקירה נבדקו מכשירים הקשורים למשיבים (בענין משיב 4, נבדק מנוי בבעלות בת זוגו (שבגין תקיפתה נעצר ונחקר, כאמור לעיל)).

86. אשר למשיב 1: מצביע ניתוח הנתונים מצביע על קשר בין המתלונן למשיב זה, כמו גם על קשר בינו לבין המשיב 2 (פסקה 4 מלמעלה בעמ' 2 למסמך מסומן 105ב). יש לציין, כי המשיב 2 שוחרר ממאסר, שתחילתו ב-19.4.2019 ביום 27.2.2020, כשבועיים בלבד לפני אירוע הדקירה (ראו מסמך 39ב).

87. בין המשיבים 2 ו-4 מתקיים קשר טלפוני הכולל 18 התקשרויות המתחיל מ-14.3.2020 (יום למחרת אירוע הדקירה) ומסתיים ביום 22.3.2020.

שמירה על זכות השתיקה ואי-מסירת מענה לשאלות החוקרים

88. ועוד, כרקע לבחינת הראיות, יצוין, כי המשיבים 1,2 ו-4 שמרו על זכות השתיקה, ולא ענו לרובן המוחלט של השאלות אותן נשאלו, במהלך כל חקירותיהם, וודאי לא נתנו מענה לנושאים המרכזיים שבליבת החקירה. על משמעות שתיקה כאמור, ראו פסקה 51 להחלטת הקודמת.

סיכום עד כאן:

89. מצאנו קיומו של מניע לפגוע במתלונן על רקע אי-תשלום חובו; איומי עבר בפגיעה עתידית; קשרים בין המשיבים, לרבות כפיפות נחזית של המשיב 4 למשיב 1 ו-3, הנוגעת לעסקי ההלוואות והבאת מצרכים לבית מגוריו של המשיב 1; קשר טלפוני בין המשיבים 2 ו-4 שהתחיל רק יום לאחר דקירת המתלונן ואי מתן הסברים מטעמם של המשיבים לנקודות המרכזיות שעלו בחקירתם, ובין היתר למעשיהם ביום האירוע. על רקע נתונים אלה, נפנה ונבחן את הראיות בתיק.

90. לשם בחינת שאלת מעורבותם של המשיבים, יש לבחון מספר צמתיים בהתרחשויות יום האירוע, חלקם לפני פציעת המתלונן, חלקם - לאחריו.

צומת ראשון: לפני דקירת המתלונן - האם ניתן לקבוע, כי המשיבים 1, 2 ו-4 עזבו את חניון בניין מגוריו של משיב 1 בשעה 16:48 ברכב יונדאי שמספרו 41-937-11?

91. על השאלה שבכותרת יש להשיב בחיוב.

92. נפרט תחילה את העולה ממצלמות האבטחה בחניון הבניין (על-פי הסרטון ומסמך המסומן 66ג').

93. רכב יונדאי, בעל לוחית זיהוי 41-937-11 (הוא הרכב המוזכר בכתב האישום) נכנס לחניון הבניין בו מתגורר המשיב 1 בשעה 16:40. נעיר כבר כעת, בהמשך, בתמונות שנלקחו ב-16:44 ו-16:45, ניתן להבחין, בבירור, במספר תמונות כי על שמשות הקדמית, בצד ימין, כיתוב בצבע צהוב.

94. אשר לחלקו האחורי של הרכב. בחניון, נראה בבירור מערך של שבע מדבקות על טמבון הרכב. שש הימניות - אובליות; "אליפטיות", האחרונה, מימין - מלבנית (16:47:23). עיינתי בתמונות מערך זה וניתן לתארו כך, מימין לשמאל:

- א. מדבקה בגוון צהבהב ועליה כיתוב שצבעו שחור. מעליה ממוקם הפנס הימני האחורי.
- ב. לצידה, מדבקה קטנה, לבנה, ועליה כיתוב שצבעו שחור. המדבקה מודבקת נמוך מעט ממדבקה א'.
- ג. לצידה, מדבקה שחורה ועליה כיתוב שצבעו צהוב, קטנה יותר מהמדבקה שלמימנה. גובהה הוא, בערך, כמדבקה ב'. כאשר הרכב מתרחק מעט מהמצלמה, קשה להבחין במדבקה זו, על אף שיתר המדבקות נראות בבירור (16:47:47).
- ד. לצידה, מדבקה גדולה יותר, צהובה ברובה, ובחלקה השמאלי התחתון כתם שחור, בגודל דומה, בערך, למדבקה א'. מדבקה זו מודבקת גבוה יותר, וחלקה העליון חופף כמעט למגרעת תא המטען.
- ה. לצידה, מדבקה קטנה יותר, מודבקת בסמיכות למדבקה ד', אך חלקה העליון נמוך משמעותית ממדבקה זו. מדובר במדבקה לבנה, ששוליה כהים, ועליה ניתן להבחין בשלוש ספרות, 217, בצבע כהה.
- ו. לצידה, מדבקה לבנה, גדולה יותר, שגם חלקה העליון חופף למגרעת תא המטען. גם במרכז ניתן להבחין בכיתוב כלשהו בצבע שחור (יתכן ומדובר בשתי ספרות).
- ז. לצידה, מדבקה מלבנית גדולה, שרקעה כחול ועליה רישום בצבע לבן.

95. הרחבנו בתיאור המדבקות, מיקומן על גבי הרכב וזו לצידה של זה, שכן בעוד כחצי שעה, יראה מערך מדבקות זהה (כמעט: על כך בהמשך) על גבי אחורי רכב יונדאי 351 אפור, ברחוב בו מתגורר המתלונן, דקות ספורות לפני דקירתו.

96. בשעה 16:44 נראה המשיב 1 יוצא מדירתו, לבוש מעיל שחור של חברת 'נורת' פייס' וכובע גרב שחור.

97. בשעה 16:44 נראה "פ.ח... בחור כהה עור... לובש מעיל שחור וחובש כובע וקפוצ'ון", יורד מהרכב, נכנס למחסן (על-פי הכיתוב הנלווה לסרטון, ירד אדם זה על מנת להטיל מימין) ושב לרכב.

98. בשעה 16:47 נראה מספר הרכב, מצולם מאחור, ועל חלקו האחורי סט המדבקות שתואר לעיל, חונה, בסמיכות למעלית. המשיב 1 אכן מגיע מאזור זה. הנוסע שלעיל, היושב לידי הנהג, יוצא ממנו והולך לכיוון צדו השני של הרכב.

99. מיד לאחר מכן נראה אדם, שזוהה על ידי עורך דין מסומן 66 כמשיב 4, יוצא מהרכב, ממושב הנהג. המשיב 1 והנוסע מתחבקים, בסמוך לדלת הנהג, ומשיב 4 מציג למשיב 1 את מכשיר הטלפון הנייד שהחזיק בידו ומראה לו דבר מה על גבי מסכו. ובהמשך, עדיין בדקה 16:47, עובר משיב 4 לשבת במושב האחורי מאחורי כיסא הנהג, משיב 1 נכנס למושב הנהג, והאדם הנוסף חוזר לשבת על-יד הנהג.

100. בחניון נראה המשיב 4 לובש מעיל שחור, לו מחובר ברדס, שבשלב זה אינו על ראשו של המשיב 4, כובע מצחייה שחור, לקצה המצחייה השמאלי צמוד עצם כסוף, קטן ומנצנץ. על פניו של המשיב 4 נראית חתימת שפם וזקן. הוא לבוש מכנסיים אפורים, שכיסיהם נראים תפוחים. ניתן, במאמץ, להבחין בכתם לבן, בחלקה הקדמי של נעלו הימנית (בעמ' 4 לדוח מסומן 62 יוחס הכתם הלבן שנצפה בחניון לחלקה האחורי של הנעל; על פניו, מדובר בחלקה

הקדמי). המשיב 4 נמוך מהנוסע ומבנה גופו מלא יחסית אליו.

101. הנוסע נחשף למצלמות החניון זמן ממושך יותר מהמשיב 4, אף כי פניו אינן נראות בבירור. ניתן לקבוע, כי הוא נועל נעליים שחורות, שסולית לבנה, מעיל שחור ועליו סמליל לבן (נטען בדוח מסומן 62g כי מדובר במעיל של חברת 'נייק'), לראשו כובע "קסקט", ועל הכובע מונח ברדס המעיל, ומכנסים, הנראים כמכנסי ג'ינס, שצבעם כהה.

102. הרכב עוזב את חניון בית המשיב 1 בשעה 16:48.

103. אשר לזיהוי הרכב כרכב המוזכר בכתב האישום בחניון: לוחית זיהוי הרכב נראית בבירור, בכניסה, ביציאה ובמהלך הנסיעה בתוככי החניון.

104. מעבר לכך, בירור שנערך לאחר אירוע הדקירה, העלה כי הרכב היה בחזקת המשיב 4 בתקופה הרלבנטית. מדובר ברכב הרשום על שמו של ע.ח, בעל מגרש מכוניות, ונמסר, בתקופה הרלבנטית, לאדם בשם ש.ע, שעבד אצלו. שמו של ש.ע עלה במהלך החקירה כאחד מלווי המשיב 3 (ראו מסמך שצורף לחקירתו השנייה של משיב זה), וביום 4.5.2020, כשנחקר באזהרה, מסר כי המשיב 4, שהוא חבר ילדות, ביקש ממנו, כטובה, להשתמש ברכב, באופן חד פעמי (ראו הודעתו מסומנת 2א, ש' 81-59, 94). כן אישר ש.ע כי הרכב הושב לו על ידי המשיב 4 וכי יתכן כי יום 13.3.2020 הוא התאריך בו נלקח הרכב על ידי המשיב 4 (שם, ש' 198-205). עוד מסר לחוקריו, כי הוא מכיר את המשיבים 1 ו-3, אך אינו זוכר כי נדבר עם המשיב 1 11 פעמים במהלך חודש מרץ 2020.

105. ע.ח, בעל הרכב, ציין כי מדובר ברכב שנרכש ממשרד הביטחון ועוד מסר, כי משרד הביטחון נוהג לסמן על שמשה "עם טוש פנדה כזה מחיק... יש מצב שזה היה על הרכב (ראו הודעתו שסומנה 34א, ש' 215-217), סימון דומה נראה על שמשת הרכב הקדמית בעת כניסתו לחניון. למען הסר כל ספק, אעיר, כי איני מקבלת את טענת ב"כ המשיב 1, לפיה לא ניתן להסתמך על דברי ע.ח במסגרת ההליך שלפני, רק בשל העובדה כי לא שמו לא הוזכר בראיות שפורטו בבקשת המעצר.

106. מדוח המסומן 120ד (מיום 26.4.2020) עולה כי בין ש.ע לבין המשיב 1 מספר התקשרויות, ובינו לבין המשיב 4, 240 שיחות, בין סוף שנת 2019 לבין 23.3.2020, לרבות ביום שקדם לאירוע הדקירה וביום שלאחריו.

107. במהלך חקירתו הובא ש.ע לחדר בו נחקר המשיב 4 וחזר על גרסתו לפיה מסר לו את הרכב פעם אחת. משיב 4 שתק ולא הגיב. לאחר מכן, סרב ש.ע, בניגוד להתנהלות קודם לכן, להמשיך ולענות לשאלות החוקרים. לעצם שאילת הרכב מ-ש.ע משמעות לא מבוטלת ואתיחס לדברים בהמשך.

108. אשר לזיהוי המשיב 1, זה ממילא נראה בבירור בסרטונים שבחניון ביתו, ואף זוהה על ידי עורך דו"ח סריקת המצלמות המסומן 66ג, אישר בא כוחו, לראשונה, במהלך הטיעון שלפני, כי משיב זה אכן יצא מהחניון, ברכב (ראו עמ' 28, ש' 27-28 לפרוטוקול הדין).

109. אשר לזיהוי המשיב 4: משיב זה בבירור בתמונות החניון, זוהה על ידי עורך מסמך 66ג, נקשר לרכב על ידי ש.ע, ובנוסף, על "רצפת הרכב לרגלי נוסע ימני קדמי", נמצא קיסם ועליו דנ"א של משיב זה. לכך יש להוסיף את גרסת המשיב 1, שנשמעה מפי בא כוחו, ולפיה: "המשיב 4 בא עם הרכב לכאורה לחניון של המשיב 1 (ראו עמ' 30, ש' 4-5 לפרוטוקול הדין).

110. אשר לזיהוי המשיב 2, את פניהם של המשיב 1 (שנראה גם יוצא מדירתו דקות ספורות לאחר מכן) והמשיב 4 ניתן לראות בבירור. את פניו של הנוסע - לא. הנוסע הוא אכן המשיב 2?

111. המשיב 2 בן העדה האתיופית, רזה וגבוה, כך שחזותו עומדת בהלימה לתיאור האדם הנוסף שנכח בחניון.

עיינתי בדוח המסומן 81ג, המכיל 12 תמונות שנילקחו מסרטוני האבטחה בחניון, הוגדלו ועברו עיבוד צבע, חיתוך ושיפור בהירות וניגודיות. מתמונות אלו אכן עולה דמיון של ממש לתווי פניו של המשיב 2.

112. בינו לבין המשיב 1 קשר ברור, כמפורט לעיל. נטען עוד, כי המשיב 2 שהה באותו אגף בכלא עם נעם כחלון. כפי שנפרט בהרחבה להלן, המשיב 4 נראה בבירור, בשעה 18:27, פחות משעתיים לאחר הגעת המשיב 4 והאדם הנוסף לבית המשיב 1, במלונית בתל-אביב, כשלצידו המשיב 4, נעול נעליים דומות ומכנסיים דומים. במצב דברים זה נראה המשיב 2 מחזיק בתיק משובץ. תיק דומה נשא המשיב 1 בעת הגעתו לחקירתו.

113. גרסה בנוגע למעשיו ביום האירוע ומיקומו בעת הרלבנטית לא נשמעה מפי המשיב 2 ועל משמעות שתיקה בחקירה - עמדנו לעיל.

114. משכך, ניתן לקבוע, לצורך ההליך שלפני, כי הוא זה שנלווה לשניהם בחניון, כמפורט להלן.

סיכום עד כאן:

115. ניתן לקבוע אפוא כי עלה בידי המבקשת להציב תשתית ראייתית משמעותית וברורה, לפיה עזבו המשיבים 1, 2 ו-4, יחדיו, את החניון ברכב, וזאת בשעה 16:48, כאשר המשיב 1 נוהג, משיב 2 - לצידו, ומשיב 4 - מאחוריו.

צומת שני: אירוע הדקירה - האם ניתן לקשור את המשיבים לאירוע הדקירה, כל אחד על פי חלקו הנתען?

116. גם על שאלה זו יש לענות בחיוב.

117. ראשית, נזכיר פעם נוספת: המתלונן התלונן עוד טרם דקירתו כי הוא נסחט באיומים על ידי המשיבים 1 ו-3, תיאר את פחדיו והאיומים שהופנו אליו, וכשנשאל, בבית החולים, לעניין חשדותיו, ציין כי מדובר במשפחת כחלון. בעת הדקירה, צעק לו הדוקר: "איפה הכסף, איפה הכסף", כך שמעבר לכל המפורט לעיל, בנוגע לנתוני הרקע, על בסיסם יש להידרש לחומר הראיות, ניתן לשלול כי האירוע בוצע על רקע אחר, או כאירוע אקראי (עניין זה אחרון ממילא ירד מהפרק לאור התכנון הברור והמעקב אחר המתלונן, העולה מסרטוני האבטחה).

118. המאשימה נסמכת על הדמיון הקיים בין הרכב שנצפה נוסע הלך ושוב ברחוב הנביאים ובו נמלטו הדוקר וחברו מהמקום, לאחר האירוע, לבין הרכב שיצא מחניון בית המשיב 1, כארבעים דקות לפני האירוע; על לוחות הזמנים המצביעים לדעתה על נסיעה רציפה בין בית המשיב 1 למיקום אירוע הדקירה ועל הדמיון בפרטי לבושם של המשיבים 2 ו-4, כמו גם חזותם לבין הדוקר וחברו.

119. צפיתי, מספר פעמים, בסרטון, חלקן תוך שימוש בשימונים המאפשרים הגדלת התמונות והקפאתן. מסקנתי היא קיים דמיון רב, שאינו ניתן להסבר כצירוף מקרים אקראי, בין אפיוני הרכב כפי שנראה בחניון, פחות משלושת רבעי השעה עובר לדקירתו של המתלונן, לבין הרכב שפיטרל בשכונת המתלונן עובר לדקירתו. קיים דמיון רב אף בין חזות הדוקרים ופרטי לבושם לבין המשיבים 2 ו-4, כפי שנראו בחניות במועד הנקוב לעיל.

הרכב

120. הרכב בו יצאו המשיבים 1, 2, ו-4 החניון הוא רכב יונדאי 351. על-פי עורך דוח הצפייה במצלמות האבטחה ברחוב הנביאים (מסומן 73ג), זהו גם סוג הרכב שנצפה בזירת האירוע.

121. נדרשנו קודם לכן למסעו, האיטי, של הרכב בשכונת המתלונן, שוב ושוב, ואציין, כי על פי עורך דוח 73ג (שם, עמ' 7), לא חצה הרכב את המשך רחוב הנביאים לכיוון צפון, שכן, על אף קיומה של מצלמה באזור זה, לא נקלט בעדשתה.

122. ככלל, נסע הרכב ברחוב הנביאים, ולא פנה ימינה או שמאלה, כך שרק צידו נקלט, אף כי ניתן להבחין בכתמים, מטושטשים, המתיישבים עם קיומן של מדבקות כאמור, במספר נקודות על פני ציר הזמן הרלבנטי (ראו גם דוח 73ג). אלא שבאחד מסיבוביו, פנה ימינה, לרחוב ניר, התלול מעט. בפניה זו נקלט מערך זה (כמעט; על כך בהמשך) לסט המדבקות שנראה בחניון (ראו הסרטון, 17:13:04). אכן, הגוונים אינם נקלטים היטב, ועדיין ניתן לראות בבירור שש מדבקות בגודל, צורה, מיקום, קרבה זו לזו, ואף קטעי כיתובים שעליהן (לגבי מדבקות א, ה' ו-ו'), התואמים, בהלימה מוחלטת, למערך המדבקות שעל טמבון הרכב, כפי שנצפה בחניון.

123. באופן ברור פחות, בשעה 17:22, עת נוסע הרכב אחורנית, ניתן לראות מדבקות אובליות, בהלימה לגודלן ומיקומן של מדבקות א' ו-ב', ואף כי התמונה אינה ברורה מאוד, נראים צבעיהן של המדבקות אלו (דקה 5:27 בסרטון): הימנית, צהובה, זו שלצידה - לבנה, ולאחר מכן, באופן מטושטש אמנם, ניתן להבחין גם במדבקות נוספות, לרבות מדבקה הממוקמת במיקומה של מדבקה ד'. כן נראה כתם מטושטש במיקום המתאים למדבקה ג' (ראו: 17:22:03; 17:21:56), שלא נראתה קודם לכן, בנסיעת הרכב ברחוב ניר.

124. לא ניתן להבחין במדבקה השלישית מימין, מדבקה ג', בעת נסיעת הרכב ברחוב ניר. סביר כי הדבר נובע מהעובדה, שצוינה לעיל, כי קשה להבחין במדבקה זו, כאשר הרכב מתרחק מהמצלמה, כפי שעלה מצילומי החניון, שם נראתה בבירור, אך נפוגה ונעלמה מהעין, ככל שהרכב התרחק מהמצלמה, בניגוד לאחיותיה. גם בצילום שאותו בדיעבד ונלקח ממצלמות אבטחת מגרש החניה, ביום 23.2.2020, נראה הרכב מרחוק ומדבקה ג', כמעט ואינה נראית (ראו תמונה תחתונה במסמך המסומן 59ג). מנגד, בחינת תמונות הרכב בעת נסיעתו לאחור, נראה כתם מסוים המתיישב עם מיקומה של מדבקה ג'. אפשרות נוספת היא כי המדבקה הוסרה בין יציאת הרכב מהחניון ועד להגעתו לזירה. אין מדובר בהשערה נטולת ביסוס, שכן נקדים ונאמר, כי ארבעה ימים לאחר האירוע, ביום 17.3.2020, נצפה הרכב, כאשר רק מדבקה ו' עליו, ואף עליה ניכרו סימני הסרה ותלישה (ראו דוח צפייה במצלמות מגרש החניה, מזכר 59ג, עמ' 21-22).

125. מיד לאחר הפניה לרחוב ניר, ביצע הרכב פניית פרסה ושב לרחוב הנביאים. בשלב זה חלקו הקדמי נראה, אמנם בקושי, ולא הבחנתי באותו סימון צהוב, אף כי לא ניתן לשלול הימצאותו בהינתן טיבם הבלתי-איכותי של צילומי האבטחה. יצוין, כי בעת שנתפס הרכב לא נראה על חזיתו סימון זה (ראו תמונה מס' 1 בדוח המסומן 73ה).

126. המסקנה הלכאורית היא כי הרכב שיצא מחניון בית המשיב 1 הוא הרכב שנצפה ברחוב הנביאים. בזירה נראו שש מדבקות בחזיתו האחורית של הרכב (מקבילתה של מדבקה ג' אינה נצפית בזירת העבירה, ולכך התייחסנו לעיל). מדובר במספר רב יחסית של מדבקות, שאינו שכיח מאוד ומשמעותי כשלעצמו. אך מעבר לכך, ובעיקר, עיון בתמונות הרכב, בחניון ובזירה, והשוואתן זו לצד זו, הם מאירי עיניים. מבלי להידרש לחישובים סטטיסטיים כאלה ואחרים, לא ניתן לקבל כי מדובר בצירוף מקרים, שבינו לבין הרכב בו יצאו המשיבים מהחניון אין דבר וחצי דבר. תמונת הרכב בזירה, מגורענת אמנם, מצביעה על מערך זה - במיקום, בגוון, בהפרשי המרחק והגובה לזה שנראה בבירור על הרכב עובר ליציאתו מהחניון. בעת החניה לאחור, בשלב מאוחר יותר, נראים גם גוונים ברורים יותר, התואמים את צבעיהן של מדבקות א' ו-ב'.

127. במהלך הצפייה בסרטון, תוך שימוש באמצעי להגדלת התמונה, ניתן אף להבחין, מיד עם הפניה לרחוב ניר, בשלוש משענות הראש במושב האחורי; הימנית בהן - מוגבהת (17:03:03). ואכן, צפייה בסרטון מחניון בניין המשיב 1 מצביעה על כך ששלוש משענות הראש במושב האחורי ברכב, טרם יציאתו מהחניון, היו במצב זהה: הימנית מוגבהת, שתי המשענות האחרות - לא (16:45:43). גם נתון זה מחזק את המסקנה לפיה מדובר באותו הרכב.

128. אכן, אין בחומר החקירה התייחסות למספר כלי רכב מסוג יונדאי 35I שצבעם אפור בישראל בכלל, ובאזור המרכז בכלל, ואין מסמכים מסודרים הנוגעים לזמן הנסיעה שבין בית המשיב 1 שבחולון לרחוב הנביאים בבית ים ולטעמי, צודקים הסנגורים בטענותיהם כי היה מקום להידרש לנתונים אלה ולכללם בחומר החקירה.

129. עם זאת, המרחק שבין שתי נקודות אלו מאפשר התקדמות הרכב באופן שיביאו בשעה 17:01 לשכונת מגוריו של המתלונן. הרכב יצא מהחניון 13 דקות לפני שנצפה לראשונה רכב יונדאי 35I אפור ברחוב המתלונן, וכ-25 דקות

לפני שעלה הרכב במעלה רחוב ניר, ומערך המדבקות נגלה. מדובר בסמיכות זמנים ומקום משמעותית המפחיתה עוד יותר מהסתברות הגעתו של רכב אחר לזירה. ונזכיר, כי ניתן למקד את מסגרת הזמנים אף יותר ולצמצמה, שכן לוחית זיהוי הרכב, נראתה כחמש דקות לאחר יציאתו מהחניון, ברחוב משה דיין, במסלול התקדמות לעבר מקום מגורי המתלון.

130. ונזכיר שוב, כי ברקע הדברים עומד חובו של המתלון למשיבים 1 ו-3, ודרישתם של השניים ממנו, באיומים, להשיבם, שמא יבולע לו; דרישה בה לא עמד. למצבור הנתונים שלעיל יש להוסיף, אפוא, את יציאתו של הרכב מבית אדם שאיים בעבר לפגוע במתלון, ואת העובדה כי לאחר האירוע, נמלטו הדוקר וחברו מהמקום, ברכב שמאפייניו דומים. גם עניין זה, כמובן, מחזק המסקנה כי הרכב בזירה הוא רכב היונדאי שמספרו 419-37-11.

131. אציין, כי על-פי העמ' האחרון למסמך 73ג, ניתן לראות מדבקות על טמבון הרכב, גם כאשר הדוקר רץ לקראתו לאחר פציעת המתלון. לא הבחנתי במדבקות בשלב האמור, אך אין בעובדה על מנת לגרוע מקביעת החוקר, ואף אם טעה, גם לא מהמסקנה כי באותו הרכב עסקין.

בגדי הדוקר וחברו

132. כל המשיבים נכחו ברכב בשעה 16:48, עת יצא מהחניון. מדברי ב"כ המשיב 1, שנסקרו לעיל, ניתן ללמוד כי הוא והמשיב 4 שהו ברכב גם בשעה 16:52 לערך. נקודת המוצא, נוכח אותה סמיכות זמנים, וודאי על רקע איומי הפגיעה במתלון, כי השלושה קשורים לפציעתו (גרסה מטעמם לא נמסרה במהלך החקירה, על כל המשתמע מכך לחובתם). אלא שגם חזות הדוקרים ולבושם תואמת, בנקודות רבות, את חזותם של המשיבים 2 ו-4 ואת הבגדים שלבשו בחניון.

133. אציין תחילה כי איני מוצאת ערך רב בהתייחסות מקיפה לבגדי המשיב 1, לו יוחסה נהיגת הרכב; הנהג לא נצפה בסרטוני האבטחה, וכטענת בא כוחו, אין משמעות רבה לעובדה כי הגיע לבית אביו לבוש באותם הבגדים. מצב הדברים שונה בנוגע לבגדי המשיבים 2 ו-4.

134. המשיב 2 נראה בחניון לבוש בפרטים הבאים: מכנסי ג'ינס כחולים, מעיל שחור, בעל ברדס, שעל חזיתו בצד ימין סמליל "נייק", בצבע לבן, כובע קסקט שחור, ונעליים שחורות בעלות סוליה לבנה. יש לציין כי הברדס מונח על ראשו של המשיב 2 בחניון (המקורה), על אף שהוא חובש את כובע הקסקט, עניין מעורר תהייה כשלעצמו.

135. המשיב 4 נראה בחניון לבוש בפרטים הבאים: מכנסיים אפורים (אעיר, כי על-פי עמ' 4 למסמך המסומן 62ג צבע המכנסיים הוא שחור, אך כאמור, צבעם אחר, ואכן, לאחר מכן, שם, בעמ' 7, צוין כי מדובר ב"מכנס אפור", ש.ב), מעיל שחור, ו-"נעליים שחורות". כאמור קודם לכן, אף כי הדבר לא צוין בדוח השוטר, ניתן להבחין בעצם כסוף ומנצנץ הצמוד לקצה מצחיית כובע שחור שחבש, ובכתם צבע לבן אנכי בחזית נעלו, סמוך למכפלת המכנסיים (ראו הסרטון, 16:47:27).

136. בזירת האירוע נראה צמד המעורבים בדקירה, מהלך יחדיו. על שיתוף הפעולה הברור ביניהם עמדנו קודם לכן. כהה העור, הגבוה והרזה, נועל נעליים שחורות בעלות סוליה לבנה, מעיל שחור, שעל חזהו בצד ימין סמליל לבן, כובע מצחייה ומעליו ברדס המעיל. חברו, שאינו כהה עור, נמוך ממנו ומלא גוף, נועל נעליים לבנות שחלקן האחורי לבן, מכנסיים אפורים שכיסיהם נראים תפוחים וכן נראה בחלקה הקדמי של נעלו פס לבן (ראו הסרטון, 17:29:06). בשעה 18:29.26, בעת ששב הצמד על עקבותיו, וממשיך לצעוד בעקבות המתלון ובנו, נראה נצנוץ בחלקה השמאלי של מצחיית כובעו של המעורב הנוסף (17:29:27).

137. בעת החיפוש בביתו של המשיב 4 נתפס זוג נעליים, שעליהן, אכן פס לבן רוחבי בחלקן האחורי, וכיתוב בצבע לבן (TBL), על גבי לשונית חורה, בחלקן הקדמי של הנעליים, בסמוך לפתחיהן. נתפס גם מעיל של חברת נורת' פייס, אך הוא אינו דומה, על פניו, למעיל שלבש המשיב 4 בחניון. אף כי לא הבחנתי בפס האחורי בנעלי המשיב 4 בחניון,

נראה סממן זה היטב בעת הגיעו של המשיב 4 למלונית בשעה 18:27. בדירת המשיב 4 נתפסו גם מכנסי טרנינג אפורים "עם כיסים שחורים" (ראו מסמך מסומן 48ב, סעיף 10). אע"פ, כי בעת הגיעו למלונית ניכר כי המכנסיים אותם לובש המשיב 4 הם אכן מכנסי טרנינג, אם כי יצוין כי בצפייה בסרטון לא נגלו לי "כיסים שחורים" (המכנסיים שנתפסו לא צולמו, וככל שכן - לא איתרתי צילומם בתיק החקירה). גם בד המכנסיים שלובש חברו של הדוקר נראה כבד טרנינג.

מדוח המסומן 38ב עולה כי לא נתפסו בדירת המשיב 2 פרטי לבוש או נעליים.

138. הבגדים שלבשו הדוקר וחברו ומנעליהם הם, אכן, גנריים למדי; על כך אין מחלוקת. עם זאת, במסגרת הערכת משקל הראיות, יש לקחת בחשבון את מגוון הפריטים שנסקר לעיל ואת העובדה כי נראו הן על המשיב 2, הן על המשיב 4. הסבירות לכך ששני אנשים, שממילא נקשרו, דרך היכרותם עם המשיב 1, למתלונן, ושהו ברכב פרק זמן קצר לפני האירוע, יעטו את אותם הבגדים בהם נראו הדוקר וחברו, אינה, וסאת בלשון המעטה, גבוהה. גם בכך יש לחזק ממשית את המסקנה בדבר מעורבותם של המשיבים 2 ו-4 באירוע הדקירה.

חזות צמד התוקפים

139. זאת ועוד. כאמור, צפיתי בסרטון מספר פעמים. חזותם של הדוקר וחברו מטושטשת מאוד. עם זאת, במלוא הזהירות הנדרשת, ניתן לומר, שלא רק שאינה סותרת את מראם של שני המשיבים אלא יש בה כדי להזכירם, ולו במקצת.

140. על פני חברו של הדוקר נראה כי ניתן להבחין בחתימת שפם וזקן (אלה נראו בבירור בחניון ועם הגיעו למלונית). אחד - גבוה, רזה וכהה עור. השני - נמוך ממנו, מלא יותר ואינו כהה עור; בדיוק כפי דמותם של המשיבים 2 ו-4.

141. ניתן להבחין באופן בו מתהלך המשיב 2 בחניון. משיב 4 כמעט ואינו נצפה פוסע שם, למעט בצעדים שנדרשו לשם מעברו ממושב הנהג למושב האחורי. עם זאת, ניתן לצפות בו מהלך במלונית. אופן תנועתם של משיבים 2 ו-4 מזכיר מאוד את דרך הליכתם של הדוקר וחברו, לרבות מרווח הצעדים ומנח כפות הרגליים בעת ההליכה.

142. עוד יש לציין, כי האופן בו היו מונחים מכנסי המשיב 4 על גופו, לרבות קצות המכנסיים מעל הנעליים, וכיסיהם התפוחים, משתקף, עד-מאוד, בתיעוד החבר ברחבה.

143. מזכיר, כי השלישייה עזבה את החניון כאשר המשיב 2 יושב לידי המשיב 1 ומשיב 4 - מאחור. על פי הראיות, חזר הדוקר (המשיב 2 על-פי כתב האישום) לרכב, בריצה והתיישב בכיסא שעל יד הנהג, וחברו (המשיב 4 על-פי כתב האישום) - מאחור. גם לסדרי ישיבה אלה משמעות ראייתית.

תיאור הדוקר - הולם את חזותו של המשיב 2

144. תיאור הדוקר כפי שנמסר על ידי המתלונן ובנו הולם מאוד את המשיב 2. המתלונן התייחס לדוקר כ"אתיופי רזה לבן טרנינג עם קפוצ'ון על הראש" בהודעתו המסומנת 21א, ושב על תיאורו של הדוקר כ-"אתיופי רזה" או כ-"אתיופי גבוה" בהודעות נוספות (ראו, בהתאמה: מזכר 82ד; הודעה מסומנת 24א). בהודעתו האחרונה מסר המתלונן כי מדובר באדם שקצת יותר גבוה ממנו (ככל שגובהו של המתלונן צוין בתיק החקירה, לא מצאתי אזכור לכך) וציין: "בחור רזה שחור אבל לא שחור פחם נראה אתיופי שחור חום כזה, הוא דיבר במבצע עברי אתיופי זה היה ברור שהוא לא ערבי... הפנים שלו מאוד רזות... הוא רזה רזה מאוד תספורת קצרה הייתה לו... נראה שהיה לו קצת זקן קצת לא מגולח".

145. אף ט', בנו של המתלונן ציין בגרסאותיו כי מדובר באדם אתיופי, רזה, שגובהו כ-175 ש"מ, וציין, בהודעתו מיום האירוע, מסומנת 22א, אף כי הדוקר נעל נעליים שחורות, ג'ינס שחור שהיה גדול עליו והיה "מאוד רזה, לבש מעיל גדול שחור כובע קסקט אנדרארמור שחור... אתיופי... אני חושב שהיה לו קצת זקן" (ראו שם, ש' 23-25). מדובר בפרטים, שכלל, מתיישבים עם תיאור המשיב 2, ועם לבושו בחניון.

146. בתמונות מהמלונית, שעה לאחר אירוע הדקירה, נראה בבירור המשיב 2, אכן, בלתי מגולח. מהודעת המשיב עולה כי נולד בישראל, והאזנה לחלקה הראשון של חקירתו הראשונה, מיום 4.5.2020, מעלה כי העברית שבפיו נטולת מבטא כלשהו.

147. אציין, כי על פי דוח פעולה מסומן 58ה דיווח מודיע/ה בשם שני, כי התיאור התוקף הוא כבן 20, שלבש מעיל כחול וג'ינס, היה עם כובע על הראש, צבע עורו לא נראה, והוא גבוה ורזה. לא ראיתי כי קיימת אינדיקציה לכך שנעשה נסיון לגבות עדות משני, על אף ציונו של מספר טלפון בדוח האמור.

148. המתלונן התייחס לשניים כ-"בחורים" ובהודעתו מיום 15.3.2020 מסר, כי גיל הדוקר נע להערכתו בין גילאי 21-23 שנה: "לא ילד, אבל צעיר". לגבי חברו, מסר, כי: "נראה יותר צעיר, נראה נער (שם, ש' 105-108). המשיב 2 הוא יליד אוגוסט 1992, כבן 27 שנים ומחצה בעת ההתרחשות מושא האישום השני; המשיב 4 יליד אוקטובר 1993, צעיר בכשנה מהמשיב 2.

איכוני המשיבים במהלך האירוע

149. להשלמת התמונה יציין, כי מכשיר הטלפון הנקשר למשיב 1, נבדק ועולה, כי ביום האירוע מתבצעות שיחות בינו לבין אביו, אך בזמן האירוע המכשיר אינו פעיל, מוציא שיחות או מקבלן. המכשיר חוזר לפעול בשעת אחר הצהריים ביום למחרת. על-פי דוח מחקרי התקשורת, המסומן 105ד, "ניתן לראות כי יש פעולות גלישה באינטרנט בלבד משעה 14:36". במהלך הדיון ניטש ויכוח בין הצדדים בנוגע למשמעות הדברים אשר לפעילות המכשיר (ראו דברי ב"כ המבקשת בעמ' 39, ש' 5-8 לפרוטוקול הדיון); דינו להתברר בתיק העיקרי. אכן כפי שנטען במהלך הדיון, המשיב נראה, עם כניסתו לבית אביו, מחזיק בטלפון נייד, ובשלב מסוים נראה כמשוחח באמצעותו, ואולם, לא ניתן לדעת האם אכן מדובר במכשיר שנתוניו נבדקו על ידי המשטרה. כאמור, בדיקת מכשיר זה (המסתיים בספרות 6626) העלתה כי לא היה פעיל עד ליום שלמחרת, ונדמה כי דווקא העובדה כי נעשה על ידי המשיב 1 שימוש במכשיר טלפון סלולארי לעיני המצלמות, על-פניו לא לשם גלישה, בהינתן דוח מחקרי התקשורת המצביע, כאמור, על העדר איכוני, מעורר תהיה וקושי.

150. אשר למשיב 4: המנוי אינו מוציא שיחות או מקבל בזמן האירוע, וממילא, אינו מאוכן בפרק זמן זה. האיכון מופעל, כך על דוח מחקרי התקשורת בשעה 18:44, בסמוך למלונית. עם זאת, ניתן לראות את המשיב 4 מדליק מכשיר נייד, עת מתדפקים הוא והמשיב 2 על דלת חדר 51, כבר בשעה 18:31:54. בהקשר זה ראו הערתי בנוגע למשיב 1, בסעיף הקודם.

151. אשר למשיב 2: אף כי בוצעו מחקרי תקשורת, לא מצאתי בתיק החקירה התייחסות לעניין האיכוני.

סיכום עד כאן:

152. לכל האמור בנוגע לדמיון בין הרכב שבחניון וזה שבזירה יש להוסיף את הדמיון הקיים בין הדוקר וחברו, כפי שהוא עולה מסרטוני האבטחה, ותיאור הדוקר על ידי המתלונן ובנו, לבין חזותם של משיבים 2 ו-4, שנסעו ברכב זמן קצר מאוד קודם לכן, בסמיכות מקום.

צומת שלישי: לאחר האירוע

המשיב 1

153. המשיב 1 נצפה יוצא ממונית ומגיע לבית אביו, המשיב 3, בשעה 17:57. מזכיר, כי גרסת המשיב 1, כבושה אמנם, הייתה כי עזב את ביתו לשם מעקב אחר עבודות בניה ברחוב ארבע ארצות, ולשם כך הסתייע במשיב 4. זאת עשה, לשיטתו, על אף שהמשיב 3 נכח בביתו כשעה קודם לכן, ועל אף שהגיע לביתו כשעה לאחר מכן. המשיב 1 ואביו עוזבים את בית האחרון בשעה 18:26, ומגיעים לבית המשיב 1, ממנו יוצאים שוב, יחדיו, עם בתו הקטנה של המשיב 1.

154. המונית אותרה, כמו גם מ.ר, נהגה. מממצאי חברת איתוראן עלה כי ביום האירוע, בשעה 17:58:59 נעצרה המונית בכתובת המשיב 3. לאחר פחות מדקה, נסעה לעבר צבי תדמור 4 (המשיב 1 מתגורר בצבי תדמור 2) ונעצרה שם, בשעה 18:10. לפני כן, העלו הרישומים כי "הרכב מסתובב באיזור התעשייה המערבי של ראשון לציון". הנהג נחקר ביום 20.4.2020, ומסר כי בתקופה הרלבנטית רק הוא נהג במונית, ובנוכחות החוקר, בדק את מכשירו וציון, כי ביום האירוע, החל מ-17:00, היה באיזור "ראשון-חולון", ובשעה 17:48 נסע רחוב ברקת להסתדרות. כשעומת עם עובדת הגעתו לרחוב התמר, בו ממוקם בית המשיב 3, ונסיעתו משם לרחוב תדמור, בו ממוקם בית המשיב 1, אמר כי אולי "אסף מישהו מהרחוב".

155. לא מצאתי כי יש בנתונים אלה משום תמיכה בגרסת המשיב 1, שנשמעה במהלך הדיון, לפיה שהה ברחוב ארבע ארצות, להבדיל בסמוך למקום מגורי המתלונן (ואע"פ, כי המשיב 1 טרם מסר גרסה בנוגע לאופן הגעתו מאתר הבניה לבית אביו). אין בעובדה כי לא הגיע ברכב לבית הוריו (והדברים יפים גם להגעתם הרגלית של המשיבים 2 ו-4 למלונית) על מנת לפרוץ את מארג הראיות הקושר לאירוע הדקירה, גם דרך שהותו ברכב זה. אדרבא, ככל שהשימוש ברכב היה תמים ונועד לצרכים לגיטימיים, היה על המשיבים לשתף, ובהקדם, בנוגע למיקומו; הרי הם אלה שעשו בו שימוש.

המשיבים 2 ו-4

156. המשיבים 1 ו-3 נראים יוצאים מבית המשיב 3, בדרכם לבית המשיב 1 בשעה 18:26, דקה בלבד לפני שנצפים המשיבים 2 ו-4 בכניסה למלונית. סמיכות הזמנים המובהקת בין הגעתם של חלק מהמעורבים למקום אחד, ובין יציאתם של שניים נוספים ממקום אחר, עשויה להתברר, במסגרת התיק העיקרי, כבעלת משקל.

157. המשיבים 2 ו-4 מגיעים, רגלית, למלונית. אין אינדיקציה לאופן בו הגיעו למקום, אף כי, ובהתאם לטענת ב"כ המבקשת, העניין נבדק על ידי היחידה החוקרת (ראו מסמכים 51ג, 52ג), ושניהם, כאמור, לא שיתפו, גם בנושא זה, את חוקריהם. פניהם של השניים נראים היטב ומשיב 4 אף מביט מעלה למצלמה, וניכרת מודעתו להימצאותה.

158. בעת הגיעם למלונית נראים השניים ללא מעיל או כובע כשמשיב 4 נושא תיק על כתפו וילקוט נוסף על גבו, ומשיב 2 אווז בתיק משבצות אפורות-שחורות גדול, שעליו מונח חפץ כלשהו, בצבע שחור. על פי מזכר מסומן 116ד, ביום 4.5.2020, הבחין אחד מהחוקרים כי המשיב 1 נושא עימו תיק משובץ שחור-אפור, ולשאלתו - ענה משיב 1 כי מדובר בתיק השייך לו. השוטר מציין כי מדובר בתיק הנראה דומה לתיק עמו הגיע המשיב 2 למלונית ביום האירוע. עיניתי בתמונות, ואכן - דמיון רב קיים. גם לנשיאת תיק השייך למשיב 1 משמעות ראייתית בנסיבות העניין, כאשר המשיב 1 לא נצפה אווז בתיק זה עת ירד מהמעלית לחניון, טרם יציאת הרכב משם, וכאשר גודלם של התיקים וסגנונם נראה ככזה שאינו מותאם לנשיאה על ידי שני צעירים בשעת ערב בליל שישי. השניים נכנסים לחדר 51, שדלתו נפתחת על ידי אביעד בן פורת (שיביא, יחד עם המשיב 4, ביום ראשון הקרוב, מצרכים לבית המשיב 1).

159. השוטרים ערכו חיפוש במלונית, זמן רב לפני מעצרים של המשיבים, ב-4.5.2020. עת הגיעו למקום, ביום 31.3.2020, ולאחר שהציגו את הצו לפני עובד במקום, זימנו את ד.א, מנהל המלונית, וכשהגיעו, הבחינו בו משוחח, כשעל צג הטלפון מופיע השם "אבי כחלון" (מזכרים מסומנים 30ג ו-29ג).

160. על אף טענות ב"כ המשיבים 2 ו-4, אין כל קושי לקביעה כי השניים הגיעו למקום יחדיו, בשעה הנקובה לעיל, שכן הם נצפים באופן ברור ביותר במצלמות האבטחה במלונית, וממילא, עניין זה אושר גם בראיות נוספות.

161. אכן, אביעד בן פורת (שלא נחקר באזהרה), בחר שלא לשתף פעולה עם השוטרים, שמר על זכות השתיקה

כשנדרש לשאלות בנוגע להיכרות עם המשיבים, ואף ציין, כי הוא "מפחד להגיד כדי לא להסתבך", אך ד.א, שגרסתו נגבתה ביום 5.5.2020, קשר את המשיבים למלונית. לאחר שהחקירה הפכה לגלויה, אישר הנ"ל כי הוא מכיר היטב את המשיב 3 (שם, ש' 159) והוא חבר של בניו, אבי ונעם, וכן מסר כי המשיב 4, עימו קיימת הכרות רבת שנים, מילדות, מגיע למלונית (שם, ש' 155). עוד ציין ד.א כי עם המשיב 4 הגיע למלונית, פעם אחת, ביום שישי (אירוע הדקירה היה בשישי) או חמישי, בחור אתיופי, רזה וגבוה. המנהל הוסיף וסיפר, כפי שאכן עולה ממצלמות האבטחה, כי השניים שתו ובילו בחדרו של אביעד. ד.א זיהה את תמונתו של המשיב 2 (258-261), לרבות תמונתו ממצלמת האבטחה מיום האירוע (שם, ש' 295-297).

הסרת המדבקות

162. הרכב נצפה ביום 17.3.2020, כשעליו מדבקה אחת, בודדת, תלושה חלקית. ש.ע הכחיש כי עשה זאת בעצמו. עצם הסרת מרבית המדבקות, וקריעתה של המדבקה הבודדת, מצביע על מניע להסוות חלק מסממניו של הרכב, ומסגרת הזמן, ימים ספורים, מלמדת על כך שהדבר נעשה בשל אירועי יום שישי האחרון. כפי שצוין לעיל, בעת שנתפס הרכב לא נראה על חזיתו גם הסימון שהיה על השמשה הקדמית (ראו תמונה מס' 1 בדוח המסומן 73ה) ועל פניו, עולה כי לא ניתן להבחין בו גם בצילומי האבטחה מיום 17.3.2020.

טענת המשיב 1 על שהותו במקום אחר

163. הסברו של המשיב 1 בנוגע להימצאותו באתר בניה הוא כבוש, מאוד, ולדברים משנה תוקף נוכח מעצרו הממושך. בא כוחו מסר, כי המשיב 1 אינו בוטח במשטרת ישראל. ייתכן; הדברים ייבחנו במסגרת עדותו בתיק העיקרי, אך גרסה לא נמסרה גם במסגרת הליך מעצר הימים ומדבריו בחקירתו מיום 11.5.2020 עולה כי לסברתו גם בית המשפט הוא "חותמת גומי" (ראו שם, ש' 112).

164. זאת ועוד: במהלך פרוטוקול מעצר הימים ציין בא כוחו של המשיב כי המשיב יצא "באירוע הראשון" מביתו "עם מונית" (עמ' 15, ש' 11012), וככל שאכן הדברים מתייחסים לאירוע הדקירה (המשיבים נעצרו גם בנוגע לאירוע הצתה, בגינו לא הוגש כתב אישום), מדובר בסתירה של ממש לגרסתו כעת. עוד אעיר, כי בנסיבות בהן לא נשמעה גרסה של ממש בנוגע למעשיו ולמיקומו של המשיב 1, אין מקום לבוא חשבון עם חוקרי התיק באשר לאי-חקירת מקורביו בטענת אליבי שלא הושמעה.

165. מעבר לעיתוי השמעת הגרסה, על כך השלכותיו, נדמה, כי יותר משמסירת המידע נותן מענה, הוא מציף שאלות נוספות. מדוע דווקא בערב שישי בחר המשיב 1 לפקח על הבניה, כאשר ניתן להניח כי בשעה זו לא התבצעה עבודה במקום? מדוע לא הגיע למקום בעצמו (למשיב 1 אופנועים, אותם לא היה מוכן להציג לשוטרים, שהוטמנו בתוך עגלה נגררת; ראו מזכר מסומן 82ב), מדוע לא ביקש מאביו, המשיב 3, להסיעו, על אף ששהה בביתו שעה לפני כן (זאת ועוד: המשיבים 1 ו-3 מגיעים פעם נוספת לבית המשיב 1, והולכים משם, שוב, בלויית בתו הקטנה)? מדוע נדרשת אופרציה כה מורכבת, לרבות השגת רכב מ-ש.ע, לשם הסעת המשיב לאתר הבניה, מרחק קצר יחסית מביתו? מדוע הוא זה שנהג ברכב, שהוסע לחניון על ידי המשיב 4, אף כי הוא אמור תוך דקות ספורות לרדת ממנו?

166. אין מחלוקת כי משיב 1 לא נראה באירוע, ואף דמותו של הנהג לא נצפתה. גם אם אצא מתוך נקודת הנחה (ואיני עושה כן, על אף העובדה, שלא נטענה, כי מעמדו של המשיב 1, עשוי שלא להתיישב עם תפקידו כנהג רכב המילוט) כי נהג הרכב הוא אחר, המסקנה היא עדיין כי המשיב 1 שייך למעגל הפנימי של מבצעי העבירה, אף אם לא נכח בזירת העבירה עצמה.

167. המשיב 1 נפגש עם המשיבים 2 ו-4, שכפי שעולה לעיל, ביצעו לכאורה, במשותף, את עבירת הפציעה, כ-40 דקות בלבד לפני אירוע הדקירה ונכח עימם ברכב, כ-35 דקות לפני-כן. הוכח, במידה הנדרשת לצורך ההליך שלפני, כי בין המשיב 1 למשיב 4 יחסי כפיפות, הקשורים לפעילות גביית החובות. המשיב 1 (ואביו, עמו נפגש, סמיכות לאירוע הדקירה, לפניו ולאחריו) הוא בעל האינטרס בהחזרת החוב והוא אף איים על המתלונן ישירות זמן מה לפני האירוע. על-פי דברי המתלונן מאז אותם איומים נשלחו שליחים לביתו, שביקשו לשוחח עמו, והזדהו כאנשי "כחלון".

168. בנסיבות אלו, ובהעדר גרסה מטעמו לכל השאלות הרלבנטיות לעניין, לרבות הכרות עם המתלון, יתר המשיבים ומעשיו באותו היום, לא ניתן לקבל כי לא היה שותף לתכנון המוקדם שהוביל לדקירת המתלון וכי המשיבים 2 ו-4 פעלו ללא ידיעתו או אישורו, ומשכך, גם בעניינו חלות הוראות סעיף 29 לחוק.

קשיים העולים מחומר החקירה

169. באי כוח המשיבים פרטו מספר קשיים, לטעמם - משמעותיים, הניצבים בדרכה של המאשימה להוכיח אשמת מרשיהם.

טענות בדבר קשיים ראיתיים - תיאורים סותרים של הרכב שאינם תואמים לרכב היונדאי

170. המתלון מסר בהודעתו המסומנת 21א כי מדובר בסובארו אפורה ובמזכר המסומן 82ד, מסר כי מדובר בסובארו אימפרזה. על כך שמדובר בסובארו בצבע אפורה חזר גם בגרסתו הבאה, תוך הדגשה כי הוא מבין בכלי רכב וכי הוא בטוח בזיהוי (ראו הודעתו המסומנת 24א, ש' 183-188). בהודעה נוספת, מסומנת 29א, כשהוטח בו כי מדובר ביונדאי 35 אפורה (מצאתי צדק מסוים בביקורת שהושמעה על ידי ב"כ המשיב 4 בנוגע לחלק זה של חקירת המתלון, ראו תחילת עמ' 36 לפרוטוקול הדיון), מסר כי לו זכורה סובארו כסופה ולדבריו: "אולי מהדקירה הייתי מטושטש אבל זה מה שאני זוכר" (שם, ש' 76-77).

171. בנו, ט', מסר כי מדובר בהונדה כחולה, בצבע מטאלי ואף ציין כי ראה סמל "עם עיגול ובו H" (ראה מזכר מסומן 82ד; הודעה מסומנת 22א).

172. הן המתלון, הן בנו, לאחר עיון בסרטים, ציינו כי הרכב הנצפה בסרטון הוא רכב המילוט (המתלון, הודעתו המסומנת 29א, ש' 80-85) הבן, הודעה 30א, ש' 44-57).

173. פרטנו בהרחבה לעיל, מדוע ניתן לקבוע בבירור, כי רכב יונדאי אפור הוא הרכב הקשור לתוקפים (וכן מדוע מדובר ברכב שמספרו 11-937-41). נדמה, כי על פלטת הצבעים ניצב הצבע האפור סמוך למדי לצבעים שהוזכרו על ידי המתלון ובנו. אעיר עוד, כי סמל רכב היונדאי (H מוטת הצידה, בתוך מעגל אליפטי) מזכיר מאוד את סמל רכבי חברת הונדה. אירוע הדקירה, היה, כמובן, מסעיר ומטיל אימה, ומדובר בשניות בודדות בהן יכלו המתלון ובנו להבחין ברכב, שחלף על פניהם במהירות ונעצר מרחק מה מהם. בנסיבות אלו אין לתת משקל לתיאוריהם הסותרים של המתלון ובנו, בנוגע לסוג הרכב וסוגו.

טענות בדבר קשיים ראיתיים - אי-זיהוי המשיב 2 במסדר זיהוי ואי עריכת מסדר זיהוי לבנו

174. כפי שצוין לעיל, תיאור הדוקר כפי שנמסר על ידי המתלון ובנו הולם מאוד את המשיב 2.

175. המתלון ובנו ציינו שניהם כי הבחינו בדוקר חולף על פניהם זמן מה קודם לכן, ושניהם ציינו כי הם יכולים לזהותו. נערך מסדר זיהוי רק למתלון, במסגרתו לא הצביע על המשיב, ואף ציין כי אחר, "ב-50 אחוז", הוא הדוקר. המתלון ציין כי אינו בטוח בזיהוי זה, וכאמור, לא זיהה בוודאות את תמונת האחר כמעורב בתקיפתו.

176. על-פי הפסיקה הנוהגת, אין בעובדת אי זיהוי אדם במסדר זיהוי, על מנת להוביל לזיכוי הנאשם. זאת ועוד: אף באמירה פוזיטיבית לפיה העברייני אינו מופיע במסדר; אף בזיהוי אחר כמבצע העבירה, אין כדי להוביל לתוצאה כאמור. בהקשר זה מצוין י' קדמי בספרו **על הראיות הדין בראי הפסיקה** חלק שלישי 1219 (מהדורה משולבת ומעודכנת, התש"ע - 2009): "ולהסרת ספק יודגש: כשלוש הזיהוי במסדר זיהוי פורמלי - או אחר - אינו מהווה ראיה לכך שהנאשם אינו ה"איש הנכון"; ואם יש ראיות אחרות המוכיחות כי הנאשם הוא זה שביצע את מעשה העבירה - רשאי בית המשפט להרשיעו, על אף כישלונם של העד במסדר זיהוי". ראו גם ע"פ 479/65 **מימון נ' היועץ המשפטי לממשלה** [9], בעמ' 556; ע"פ 7463/00 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(4) 865, שם, על-אף שהמתלון זיהה אחרים כמבצעי העבירה, הורשע הנאשם, נוכח קיומה של ראית דנ"א הקושרת אותו לעבירה.

177. לכך יש להוסיף, מבלי לקבוע מסמרות בנוגע למשקל אי הזיהוי, כי המפגש בין המתלונן לתוקפו היה קצר; כי לשניים אין הכרות מוקדמת, ולתוקף השתייכות אתנית שונה מזו של המשיב, ואף לדבר זה השלכה על יכולתו לזהותו (ע"פ 10360/03 **שדיד נ' מדינת ישראל**, פסקה 11, (2.3.2006); ת"פ (רח') 3058-10-13 **מדינת ישראל נ' אבו עיצא**, פסקה 71 (8.5.2014)).

178. בנו של המתלונן מסר תחילה כי הוא עשוי לזהות התוקף (ראו הודעתו המסומנת 22א, ש' 39-40). אלא שבהודעה נוספת, מסומנת 30א, שינה טעמו, ציין כי הדוקר היה מכוסה והוא אינו חושב כי יוכל לזהותו (ראו שם, ש' 2-6). בהינתן זאת, לא מצאתי כי אי-עריכת מסדר זיהוי תמונות עבור הבן מחדל חקירתי בעל משקל ממשי.

טענות בדבר קשיים ראייתיים - תיאור חברו של הדוקר באופן שאינו הולם את המשיב 4

179. אשר לעניין רעהו של הדוקר; בניגוד לתיאור הדוקר, ההולם מאוד את חזותו של המשיב 2, התיאור שנמסר על ידי המתלונן ובנו אינו מזכיר את המשיב 4. המתלונן תיאר כחור "אתיופי", פעמיים, בשתי נקודות זמן שונות (ראו דוח תשאול מסומן 82ד; חקירתו העוקבת, מסומנת 29א, ש' 87-96). בנו מסר, כי מדובר באדם בהיר (ראו מסמך מסומן 82ד, עמ' 2), בעל שער בלונדיני (הודעתו המסומנת 30א, ש' 31). ואמו, אשת המתלונן, אף ציינה כי מסר לה כי מדובר בבחור רוסי "בריא" (ראו הודעתה מסומנת 26א, ש' 52-53).

180. האם עניין זה מפחית מעצמת הראיות? על פניו, מדובר בטענות דרמטיות, שהרי המשיב 4 אינו 'אתיופי' או 'רוסי', אך, ולאחר שקילה, מצאתי כי מדובר בעניין שיש לבררו בתיק העיקרי, והוא אינו מטה את הכף לכלל קביעה כי עצמת הראיות אינה מספקת לצורך ההליך שלפני.

181. ראשית, נדמה, כי דווקא התיאור השונה כל-כך שנמסר מפי המתלונן ובנו (רוסי אל מול אתיופי), שאינו יכול להתיישב, מצביע על קשייהם לזהות את המעורב האחר ו"לתת בו סימנים".

182. המתלונן ציין כי מדובר באדם "מלא יותר, נמוך יותר" (ראו דוח תשאול מסומן 82ד). בהודעתו הנוספת של המתלונן, מסומנת 24א, ציין כי מדובר באדם "קצת יותר נמוך, טיפ-טיפה מלא כזה שהלך מאחוריו ולא צמוד איתו" (שם, ש' 20-21). נתון זה הולם את דמות המשיב 4.

183. שנית, ברור מגרסת המתלונן ובנו כי מידת חשיפתם הייתה מועטה מאוד. המתלונן ציין, כי את הבחור השני פחות הצליח לראות (הודעה מסומנת 24א, ש' 80) וכי ראה אותו "ממש קצת במעורפל" (הודעה מסומנת 29א). מגרסת הבן עולה, אם כי בעקיפין, כי ראה את המעורב השני רק ברחבת הבנין (ראו הודעתו מסומנת 22א, ש' 33-39), והוא אף הוסיף כי הוא סבור כי השני היה הנהג (ט' חזר בו מסברה זו לאחר שהסרטון הוצג לו; ראו שם, ש' 49-52).

184. מדובר באירוע חטוף, סוער וטראומטי, ודאי למתלונן, אך גם לבנו, שלו מלאו 18 שנים בלבד, שהתרחש על פני שניות ספורות. המשיבים שניהם הסוו את פניהם, ויכולת הזיהוי - נפגמה, בשל כל הנתונים שעיל, ודאי בנוגע לחברו של הדוקר, שלא קרב למתלונן בעת הדקירה (ע"פ 2064/14 **קואסמי נ' מדינת ישראל**, פסקה 18 (24.2.2015)).

185. בא כוחו של המשיב 1 ציין, במהלך הטיעון (ראו סוף דבריו בעמ' 30 לפרוטוקול הדיון): "איך ראה המתלונן את הבחור השני מאחורי התוקף... ניתן לראות בבירור כי לא כך התרחש האירוע". היא הנותנת. אין צורך להיזקק למתלונן ולבנו לשם הוכחת מעורבותו של האדם הנוסף באירוע הדקירה, זו נלמדת מהסרטון. השאלה כיצד הסיק המתלונן כי "הבחור השני" עמד מאחורי הדוקר כגיבוי תיבחן, יש להניח, במסגרת עדותו. תשובה אפשרית אולי נעוצה בפרק הזמן בו נעלם חברו של הדוקר מעיני המצלמה (והמתלונן ידע לומר כי נכנס למושב האחורי, בעוד הדוקר התיישב במושב הקדמי, בסמוך לנהג), ואולי כך הסיק (לטעמי, בצדק) מעצם הליכתם של השניים יחדיו עובר לדקירתו.

186. שלישית ועיקר: קיים סרטון, המתעד את האירוע ומהווה עוגן ראייתי אובייקטיבי, המנציח את ההתרחשויות

ומקפידים בזמן. ממנו אכן ניתן ללמוד חשיפת המתלונן ובנו למעורב הנוסף הייתה קצרה ביותר, שניות ספורות, וזאת כאשר חלפו על פניהם לכיוון שער הולכי הרגל. בשלב זה שני המעורבים, הדוקר וחברו, חובשים כובע ועוטים ברדס וחלקם החיצוני של פניהם עטוף ואינו גלוי. בנוסף, מקפידים אותם שניים להסב פניהם או להביט מטה, דבר המקשה אף יותר על זיהויים. לא למיותר לציין כי המעיל אותו עוטה חברו של הדוקר, שברדסו כיסה את רוב פניו, הוא כהה.

187. כפי שצינתי לעיל, צפייה בסרטון מלמדת על דמיון בין חזות חברו של הדוקר למשיב 4, לא רק על יסוד לבוש, אלא גם נוכח מאפיינים פיזיים ותנועתיים. ובהינתן "היש" הראייתי, בכלל, ובעניין מעורבות המשיב 4, בפרט, והעולה מהסרטון בנוגע לחזותו, לא מצאתי כי יש בתיאורים שנתנו בעניין צבע עורו של המעורב הנוסף או מוצאו "הרוסי" על מנת לפגום בתשתית הראייתית הלכאורית שניצבת כנגד המשיב 4.

טענות בדבר קשיים ראייניים - חובות המתלונן לאחרים, ע.צ ו-ק.א.

188. חלק ניכר מטיעוני ההגנה נגע לשני אחרים, שנחקרו בפרשה באזהרה, ולכל אחד מהם חב המתלונן, על פי עדותו הוא, סך 500,000 ₪. השניים הוזכרו על ידי המתלונן, בהודעתו מיום 15.3.2020 (מסומנת 24א), יומיים לאחר פציעתו, בתגובה לשאלה למי עוד חב הוא כספים. לגבי ע' - מסר כי שילם לו שנים רבות של "עבודה", כך: "שאפשר לומר כי קיבל את הסכום שלו", וטען כי לא הרגיש מאויים ממנו. לגבי ק', ציין כי שילם לו 200,000 ₪, "לא הרבה כמו האחרים", וכן מסר, כי לפני חודש הבין מאשתו כי ק' היה בביתו, ובנימוס, שאל היכן הוא וביקש כי יצור עימו קשר. המתלונן ציין כי לא נראה לו כי ק' יפגע בו.

189. במסמך המסומן 84ד, עולה כי המתלונן התקשר לקצין החקירות, ביקש לשוחח עימו, ולאחר שזה שב אליו, מסר לו, כי נפגש עם ע' והבין ממנו כי היה בביתו. בהודעה נוספת שמסר, ביום 19.4.2020, פירט המתלונן על האמור במזכר שלעיל. לדבריו, לאחר חקירתו הקודמת, במפגש שהתקיים בחנות פיצוחים עם ע', מסר לו האחרון כי שמע מה קרה לו, וכי כשלוקחים כסף, צריך להחזירו. ע' שאל את המתלונן אם הוא חושד במישהו, ולאחר שהמתלונן אמר לו כי הוא חייב כספים לו, ל-ק' ול-"כחלונים", השיב לו ע', שלא יהיה בטוח כי מדובר דווקא במשפחת כחלון. כשהמתלונן שאלו, אם זה לא הם, אז מי זה, אתה? לא השיב ע', ורק אמר כי אין המדובר ב-ק'. לאחר מכן אמר המתלונן ל-ע', כי ע' לא הגיע לביתו ולא הציק לו, ואז, לדבריו, ציין ע' כי דווקא היה בביתו, דפק על הדלת, אך בנו של המתלונן לא נאות לפתחה.

190. אירוע זה יוחס בהודעה קודמת של המתלונן למשיבים (הודעתו מסומנת 24א, ש' 46-41) ועל פי הראיות התרחש בשבוע בו ארעה הדקירה (ראו הודעת ט', הבן, מסומנת 22א, ש' 27-36) בשלב זה מסר המתלונן לחוקריו על אירוע בו הגיע ע' לביתו, מלווה בעוד שניים, באחת עשרה בלילה, לפני כשנתיים, נתן לו כמה סטירות ואיים עליו, וזאת בשל פיגור בתשלומים. המתלונן סיפר כי מדובר היה באירוע לא פשוט, אך הוא בחר שלא להתלונן, שכן הצליח "להתגלגל" ולהמשיך לשלם. עוד סיפר על אירוע נוסף, שהתרחש לפני כשנה וחצי, ביום שישי, בדרך לבית הכנסת עם בנו, בו פנה אליו ע' וסטר לו, לעיני בנו. המתלונן ציין כי לא סיפר זאת קודם לכן, שכן סבר כי ע' "ירד ממנו", ולכן לא הזכירו בחקירות קודמות, ובחר לעשות כן כעת, לאחר שהבין כי ע' היה בביתו, באירוע לגביו סבר תחילה כי מדובר ב-"כחלונים". עוד ציין כי ע': "לא אמר איזה משהו" שיכול לקשור אותו לתקיפת המתלונן, אבל: "אי אפשר לדעת".

191. ע' נחקר באזהרה, ביום 6.5.2020, לאחר מעצרו של המשיבים, והוחשד במעורבות בתקיפת המתלונן. בהודעתו, אישר כי חיפש את המתלונן בביתו כי: "מגיע לי כסף.. זכותי לבקש את הכסף שלי", וטען כי רק בפגישתו עם המתלונן (לדבריו, בבנק ולא בחנות פיצוחים), שמע על דקירתו. ע' שלל כי אמר את הדברים שייחס לו המתלונן בשיחה זו.

192. ע' הכחיש הכרות עם המשיבים 1 ו-3, נועם כחלון, ולגבי המשיב 4, אף כי תחילה ענה כי אינו מכירו, לשאלה העוקבת, האם משיב 4 חייב לו כסף, ענה, כי הוא "אח של חברו שלו" ואינו מכירו אישית. ע' הכחיש אף איומים או אלימות, וטען כי המתלונן משקר. כן מסר כי לא שיתף פעולה עם "הכחלונים" והם לא ביקשו ממנו טובה באיתורו של המתלונן. כשנשאל למעשיו ביום 13.3.2020, מסר כי אינו זוכר.

193. המתלון נדרש לאחר מכן לגרסת ע' ועמד על גרסתו. עוד הוסיף כי ע' ידוע בכך שהוא "אוהב לבקר אנשים בקידוש בימי שישי".

194. אף ק' נחקר, גם כן באזהרה. לדבריו, סכום חוב המתלון עומד על 20,000 או 30,000 ₪, בלי ריבית, ומסר כי הוא חברו, וכך היה תמיד, ולאחר שהבין כי מצבו קשה, החליט לתת לו "זמן לבד וידעתי שהוא יבוא אלי תמיד היה בינו כבוד". ק' טען כי לא היה בסמוך לבית המתלון ביום 13.3.2020 וטען כי אינו בקשר עם מי מהמשיבים 1-3, אף כי שמע על המשיב 1 ועל נעם כחלון. ק' אישר הכרות עם המשיב 4, דרך אחיו. ק' הכחיש קשר לדקירה ואף הוא, כ- ע', מסר כי אינו זוכר את מעשיו ביום 13.3.2020.

195. ע', כך עולה מהתיק מתגורר בסמיכות למתלון (מזכר מסומן 100 ד') ו-ק' מאוכן לרוב במרחק של 350 מטרים ממקום מגורי המתלון (עמ' למסמך המסומן 101ד').

196. מחקרי התקשורת בעניין ק' העלו כי למעט מספר ניסיונות ביום 26.1.2020, אין התקשרויות בין ק' והמתלון "בשלושת החודשים האחרונים" (מזכר מיום 3.5.2020, מסומן 101ד'). נמצאו מספר התקשרויות בודדות בין ק' למשיב 1 ומספר לא מבוטל בינו לבין המשיב 4. ביום האירוע אכן בבתים, באיזור בלפור 122 בתים, לרבות בשעה 17:22.

197. בעניין ע' נמצאו שתי שיחות בימים 7.2.2020 ו-25.2.2020 (מזכר מסומן 100ד') בינו לבין המתלון. קיים אף קשר טלפוני מסוים בינו לבין המשיב 4, כשבוע לפני אירוע התקיפה, שהוסבר על ידי ע' בכך שהעביר למשיב 4 10,000 ₪ ממישהו אחר ("אני נמנע להגיד את שמו"). ביום 13.3.2020, יום האירוע, מסתיימים האיכונים בשעה 12:49, ומתחדשים בשעה 22:49.

198. ק', כמו גם ע' מכירים היטב את המתלון וקשה להניח כי יהיו מעורבים ישירות בדקירתו. ע', כך על פי המתלון, אכן תקף אותו, זמן רב לפני האירוע האמור, אך תקיפה נטענת זו, מבלי להקל ראש בחומרתה, כללה סטירות ודחיפות בלבד, מבלי ניסיון להסוות את חלקו של ע' בעניין.

199. המשיב אכן חייב כספים לע' ול-ק'. בעניינו של ק', מסרו הוא והמתלון גרסאות דומות למדי, ואף כי סכום ההלוואה שנקב המתלון רחוק מאוד מהסכום שק' אישרו, נדמה כי אין בחומרי החקירה בתיק על מנת לעורר שאלה של ממש בנוגע למעורבותו באירוע הדקירה.

200. האם עניינו של ע' שונה? ע' הפגין כלפי המתלון אלימות בעבר, פעמיים (ואף ביום שישי, בדרכו לבית הכנסת, כפי שהתרחש באירוע מושא האישום השני) ומעבר לכך: הגיע לביתו בסמיכות זמנים רבה לאירוע. מחקרי התקשורת אף מצביעים על שתי שיחות טלפון שלא נענו למתלון, בימים 7.2.2020 ו-25.2.2020 ואני ערה לעובדה, שהודגשה מאוד על ידי באי כוח המשיבים, לפיה, ביום האירוע, לאחר השעה 12:49, לא אוכן ע', עד לשעת לילה מאוחרת יחסית.

201. ועדיין, הסברה לפיה ע' עמד, לבדו, מבלי קשר למשיבים (קשר בינו לבין המשיב 4 - הוכח), מאחורי תכנון פציעת המתלון (נדמה כי לא יכולה להיות מחלוקת כי הוא אינו התוקף בפועל), היא סברה רחוקה, וכזו שאינה שומטת את הקרקע מתחת לתרחיש, המבוסס היטב, של מעורבות המשיבים 1, 2 ו-4 באירוע הדקירה, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

202. ראשית, גם אם נהג ע' להגיע לאנשים בערב יום שישי, מגרסת המתלון עולה כי עשה זאת פנים אל פנים. מרחק רב קיים בין פניות לדרישת כספי החוב לבין פציעת המתלון באירוע מתוכנן, תוך חבירה לאחרים, ושימוש ברכב מילוט. שנית, בביקור בבית המתלון, אמנם, בסמוך מאוד לאירוע, מעבר לדפיקות חוזרות ונשנות על דלת בית המתלון, לא העביר ע' מסר מאיים ואף לא הזדהה ודרש כי המתלון ישוב אליו (הבן מסר, יש לציין, כי מדובר ב"איציק"). ההסלמה בין ביקור כאמור לאירוע החמור מושא האישום השני, מבלי שבתווך הובהרה למתלון דרישתו של ע', שבמשך תקופה ממושכת לא הציק למתלון, אינה סבירה. כיצד ידע המתלון כי פציעתו היא מסר מטעמו של ע',

ואם לא ידע, כיצד ידורבן להמשיך ולשלם את חובו לו? שלישית, ככל שגרסת המתלון מדויקת, והוא שיקף ל-ע' כי להבנתו ע' לא הטרידו בסמוך לדקירתו, מדוע שיסבך עצמו וישתפו בכך שהיה בביתו, כאשר התיק עודנו פתוח?

203. המתלון ציין את שם משפחתם של המשיבים 1 ו-3 מיד לאחר דקירתו. על האיומים שהפנו כלפיו התלון עוד קודם לכן, וציין את חששותיו. הטענה כי הפנה אצבע מאשימה לעברם, על מנת שלא להמשיך ולשלם את חובו, אינה מתיישבת עם הצפת שמם של ע' ו-ק', עוד טרם התברר למתלון, כך לשיטתו, כי אחד מ-"ביקורי הבית" שנערכו לו, אינו מטעמים של המשיבים 1 ו-3, כמו גם עם פנייתו למשטרה על מנת לתקן טעותו זו.

204. כידוע, "קיומן של טענות בדבר הסברים אפשריים נוספים אינו שולל את עצם קיומן של ראיות לכאורה בשלב הדיון בשאלת מעצרו של העורר עד תום ההליכים" (בש"פ 2607/10 **פיניאן נ' מדינת ישראל** (18.4.2010)). מכל המפורט לעיל, בהינתן התשתית הראייתית העומדת כנגד המשיבים, שפורטה בהרחבה, לא מצאתי כי התנהלותו של ע' אל מול המתלון, או חובותיו האחרים, פוגמת בה, באופן שמסקלה הסגולי צונח מתחת לרף הראייתי הנדרש לצורך הליך שבכותרת. מדובר בנתונים שיש לבחנם בתיק העיקרי, לאחר התרשמות ישירה מגרסאות המעורבים בעניין זה.

התייחסות ליתר טענות באי כוח המשיבים

205. אשר לטענה כי המשיב 1 נראה מתהלך בנינוחות עם בתו לאחר האירוע, והדברים אינם מתיישבים עם מעורבות באירוע דקירה: נדמה כי רחוקה עד מאוד הדרך לשם קביעת מסמרות בעניין זה, הן בנוגע למשיב 1, אם ככלל.

206. אשר לעובדה כי המשטרה מתנכלת למשיב 2, בשל מוצאו, לא מצאתי לה כל ביסוס ככל שהדברים קשורים לתיק שבכותרת.

207. אשר לטענה כי היה מקום לברר מעורבות ע.צ. וק.א בצורה נרחבת מעבר לזו שבוצעה, גם דרך חקירות נוספות של בני משפחת המתלון; ככל שאכן מדובר במחדל חקירה (ואיני קובעת זאת) ייבחן משקלו במסגרת ההליך העיקרי, בהתאם למכלול הראיות, משמעותן והתרשמותן הבלתי אמצעית של המותב הרלבנטי מגרסאות המתלון, המשיבים ואותם שניים, ככל שיעידו (אין מדובר בעדי תביעה).

208. כפי שצינתי לעיל, אכן היה מקום לתעד ולבדוק נתונים הקשורים למכלול רכבי היונדאי בישראל, כמו גם למשך זמני הנסיעות בשעות הרלבנטיות. עם זאת, בהינתן המפה שקיימת בתיק, ופערי הזמנים, ניתן לומר, כי לא ניתן לשלול מעורבותם של המשיבים 1,2 ו-4 באירוע הדקירה על יסוד פערי הזמנים שבין הנקודות השונות בהן נצפו בתחילתו של האירוע (חניון בית המשיב 1) ובסופו (בית המשיב 3; המלונית).

סיכום של דברים:

209. "כאשר כל אחת מן הראיות הנסיבתיות בפני עצמה נוטה להצביע על אשמתו של הנאשם יותר מאשר על חפותו - ואפילו אין בה כשלעצמה כדי להרשיעו - הרי ככל שראיות אלה רבות יותר, מגוונות יותר ושלובות יותר האחת ברעותה, נעשית 'חזקת חפותו' של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר. יש כאן, כביכול, מעין תמונת הרכבה ('פזל'), שככל שמצטרפים זה לזה חלקים רבים יותר, מגוונים יותר ושלובים יותר זה בזה, הולכת ומתהווה תמונה, שבעיקרה היא ברורה לחלוטין, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה. יתר על כן, תיתכן אפשרות אחרת, שונה, שכל אחת מן העובדות, המובאות להוכחת אשמתו של הנאשם, היא תמימה ומקרית לחלוטין, כשהיא בפני עצמה, אולם עצם צירופן יחד אינו יכול - מבחינה הגיונית - להיות תמים ומקרי..." (בש"פ 8006/09 **בוחניק נ' מדינת ישראל** (25.10.2009)).

210. ומהכלל - לענייננו אנו. פרטנו לעיל את התשתית הראייתית הנסיבתית העולה ממכלול נתוני התיק. עיקר הראיות, כמותית ואיכותית כאחד, נגזר מתיעוד מצלמות האבטחה, נתון אובייקטיבי, שבניגוד לגרסאות מפיהם של עדים בשר ודם, אינו צפוי להשתנות במהלך שמיעת הראיות בתיק העיקרי. תשתית זו מגוונת ורב-פריטים, ונוכח סמיכות

הזמנים בין הימצאותם של כל שלושת המשיבים יחדיו, זמן קצר מאוד, לפני אירוע הדקירה, וקצר אף יותר מהופעתו של הרכב בזירה, עניינו של כל אחד מהם משליך מהותית על חבריו.

211. העובדות הבאות, שצירופן זו לזו, מובילות למסקנה בדבר כי עלה בידי המבקשת להראות כי קיים סיכוי סביר להרשעת המשיבים במיוחס להם:

א. המתלונן חב כספים למשיב 1 ולאביו, המשיב 3. שם עסקו, 'ביכורים', נמצא ברשימה הנחזית כרשימת לווים וחובותיהם.

ב. שני משיבים אלה, כך עולה מעובדות האישום הראשון, איימו עליו בניסיונות להניעו לשלם חובו. המשיב 3 תחילה ולאחר מכן, עם שחרורו מהכלא, גם המשיב 1.

ג. בין המשיבים קשרים שונים. קיימת תשתית ראייתית ברורה לכך שהמשיב 4 אצל המשיבים 1 ו-3, בגביית חובות החייבים במערך ההלוואות.

ד. השלושה נצפו בחניון בית המשיב 1, ויצאו משם בשעה 16:48, כאשר המשיב 1 נוהג ברכב, המשיב 2 לצידו ומשיב 4 - במושב האחורי. על הרכב נראה מערך שבע מדבקות, שונות זו מזו, מודבקות במרווחים ובגבהים שונים.

ה. הרכב נצפה, בשתי נקודות, במסלול המוביל לבית המתלונן.

ו. הרכב נראה במקטע כביש מצומצם, הסמוך לבית המתלונן, נוסע שוב ושוב, באיטיות, בין 17:01:17:22, בחלוף 13 דקות בלבד מעת יציאת הרכב מחניון בית המשיב 1. במסגרת זמן זו נראה סט מדבקות זהה למערך המדבקות שנראה על טמבון הרכב בחניון, באופן שאינו ניתן להסבר כמקרי.

ז. השניים שחברו לתקיפת המתלונן עוטים בגדים דומים לאלה שנראו על המשיבים 2 ו-4 בחניון.

ח. קיים דמיון בין גובהם, מבנה גופם וחזותם הכללית של צמד התוקפים כפי שנראו במצלמות האבטחה לבין המשיבים 2 ו-4.

ט. תיאור הדוקר שנמסר על ידי המתלונן ובנו הולם מאוד את חזות המשיב 2.

י. שני המעורבים בתקיפה נמלטים ברכב

יא. המשיבים 1 ו-3 נראים יחדיו לאחר האירוע.

יב. המשיבים 2 ו-4 נראים יחדיו, כשעה לאחר האירוע, ללא כובע ומעיל, אותם עטו קודם לכן, נושאים תיקים הנחזים ככבדים למדי.

יג. בין המשיבים 2 ו-4 קשר טלפוני יום למחרת האירוע, לאחר שקשר קודם לא היה.

יד. המשיב 4 שאל את הרכב מחברו, ע.ס, ששמו אותר ברשימות הלווים שנמצאו בבתי המשיב 3. בעת לקיחתו היו על טמבון הרכב שבע מדבקות. הרכב הוחזר לע.ס על ידי המשיב 4, ונצפה, כעבור ארבעה ימים, ללא המדבקות, למעט אחת, שאף עליה נראו סימני קילוף. ע.ס הכחיש כי המדבקות הוסרו על ידו.

טו. המשיבים שמרו, ככלל, על זכות השתיקה ולא שתפו פעולה עם חוקריהם, לרבות בנוגע לחתימה על הודעותיהם.

טז. גרסתו של המשיב 1 בנוגע למיקומו ביום האירוע כבושה ודלה, ומעוררת שאלות רבות, עוד טרם נדרשנו למחלוקת שהתגלעה בין הצדדים בנוגע להתכנותה (ראו סוף עמ' 38 לפרוטוקול הדיון).

212. משנקבעה תשתית ראייתית למעורבות המשיבים באירוע, ניתן לגזור ממנה את המסקנה המשפטית, לפיה ביצועה בצוותא חדא של הפציעה, נועד לסחיטתו בכוח של המתלונן, ולהובילו לשלם את חובו למשיבים 1 ו-3.

סוף דבר

213. מכל האמור לעיל, אני קובעת קיומה של תשתית ראייתית לכאורית, מספקת לצורך ההליך שלפני, בעניין המשיבים כולם, גם בנוגע לאישום השני.

214. המשך הדיון יתמקד בשאלת עילות המעצר וחלופותיו.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תש"פ, 21 יוני 2020, בנוכחות הצדדים.